

Suflet de Femeie

Crăciunul este dragoste
MERITĂ SĂ IUBIM!

Sertarea, cea mai mare iubire

**Minunea
sărbătorii
de Crăciun**

Când Isus se naște

DIN CUPRINS:

Editorial - pag.1
Scrisoare către Dumnezeu - pag. 2
Drumul magilor - pag. 3
Când Isus se naște - pag. 4-6
Minunea Sărbătorii de Crăciun - pag. 7
Crăciunul este dragoste, iertare, bucurie - pag. 8
Un dar pentru El - pag. 9
Strălucirea Crăciunului - pag. 10
Merită să iubim - pag. 11
Povestea unei vieți- pag. 12-13
Iertare - pag. 14
Iertarea, cea mai mare iubire- pag. 15
Miracolul iertării - pag. 16-17
Închinare - pag. 18
Iertarea noastră, cea de toate zilele - pag. 19
Sursa, Puterea, Dragostea noastră - pag. 20-21
Rugăciunea: dialog sau monolog- pag. 22
Interviu cu Eva Feher - pag.23
Tort Merișor - pag. 24
Covrigei de Crăciun- pag. 25
Conferința Femeilor- pag.26-27
Iertarea, fereastra prin care... - pag. 28-29
Bucurie de Crăciun - pag. 30-31
Cofetăria Egreta - pag.32
Victoria Total- pag. 33
Centrul Medical "MATER" - pag. 34
Cabinet Stomatologic - pag.35
Sănătatea contează- pag. 36
Centrul Creștin "Charis" - pag.36
Ioana Decor - pag.37

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Rodica Baci
Mia Pop
Simona Brâncovan
Adriana Someșan
Lidia Aldea
Violeta Molonfălean

TEHNOREDACTARE:

Geta Ocoș

DESIGN & FOTO:

Călin Bordoș

TIPĂRIT LA:

Apostrof Tipo S.R.L
Tel/Fax: 0265-265.100

DISTRIBUȚIE:

Geta Ocoș
geta.ocos@materom.ro
Tel: 0752-786.770

Dragi cititoare,

În timp ce fulgii albi au pregătit decorul pentru Crăciun, ne-am grăbit să scriem și noi câteva cuvinte pentru suflet, cu gândul ca, acum când revista noastră împlinește un an, să vă aducem o nouă bucurie de sărbători. Revista "Suflet de femeie" și-a dorit să fie, pe parcursul acestui an, o prietenă, un consilier al sufletului dumneavoastră și credem că a reușit. Avem prietene care ne-au spus că au simțit relaxare lecturând revista, unele au scăpat o lacrimă în taină văzând că mai sunt dureri ca ale lor și poate altele au primit încurajare sau răspunsuri la întrebările adânci și nerostite.

La final de an, prinse în vârtoarea preocupărilor și responsabilităților specifice nouă, femeilor, am dori să ținem cont și de sufletele noastre și să le umplem cu lumină, pace și bucurie. Să lăsăm sărbătoarea să ia loc în sufletele noastre, aprinzând în inimă lumina Nașterii Mântuitorului și atunci, tot ceea ce vom face sau vom spune, va fi cu adevărat binefăcător și va produce bucurie pentru cei dragi.

Când această Lumină strălucește în inima și în mintea noastră, reușim să ne înțelegem mai bine soții, să avem mai multă răbdare cu copiii noștri, să nu ne mai speriem de veștile rele, iar cei care ne calcă pragul vor găsi un cămin cald și ospitalier, de unde nu se vor grăbi să plece.

Vă dorim lectură plăcută și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Colectivul de redacție

Scrisoare către Dumnezeu

Sunt

Dragul meu Părinte,

deosebit de onorată să Îți scriu și, totodată, sunt plină de încredere că vei citi scrisoarea mea, pe care știu că o vei lua în considerare dacă este după voia Ta.

Nu pot să mă adresez fără să Îți mulțumesc frumos pentru că m-ai binecuvântat, pe mine și familia mea, așa cum, probabil, de multe ori nu am meritat. M-ai pus pe o treaptă nouă, mai înaltă, de pe care Te pot vedea mai clar și mai profund! Ce minunat Ești!

Se apropie o zi în care Tu insiști tare, tare, ca să ne amintești ce Dar minunat ne-ai oferit atunci când noi încă nici nu existam: nașterea Domnului Isus Hristos, prin care rănilor noastre sunt vindecate, dragostea și Viața pătrund în noi... În această Sărbătoare, numită de oameni și Crăciun, copiii sunt obișnuiți să scrie scrisoare Moșului, să ceară fiecare după dorința proprie, fără să știe că Cel care aduce daruri imense și cu adevărat valoroase ești Tu!

Tăticul meu?! Știu că atunci când eram mai mică obișnuiam să-i scriu și eu lui Moș Crăciun, însă acum Tu ai în inima mea un nume mult mai frumos: DOMNUL MEU! Ce dar mai de preț și mai valoros aș putea să-ți cer în afară de Fiul Tău, Mântuitorul întregii omeniri, pe care mi l-ai dăruit fără să-L cer, fără vreun preț. Dorința inimii mele nu mai este să primesc păpuși sau dulciuri, ci să mă faci deplin conștientă de acest cadou deosebit, să mă înveți cum să-L prețuiesc și să mă bucur cu adevărat de El, pentru că ISUS ESTE CEL MAI SCUMP CADOU.

Nu vreau să mi-L așezi în papuci sub un brad, ci să-L așterni în adâncul inimii mele, ca să mă transforme, să-mi dea dragoste, nădejde, putere, să fiu o lumină alimentată de Tine. Îți cer, atât mie cât și tuturor de pe acest pământ, să ne deschizi LARG ochii și urechile inimii, să înțelegem că viața noastră Îți aparține în totalitate și că, dacă ne vom lăsa conduși de Tine, așa cum ne arăți în Cuvântul Tău, vom primi mai mult decât un cadou - o Comoară Veșnică. Vreau să începem Noul an cu Tine, mergând pe urmele Tale, fără să ne rătăcim. Umple-ne, Doamne, cu iubirea Ta, cu Duhul Tău Cel Sfânt, ca să putem fi eliberați, vindecați și sănătoși.

Te binecuvântează, Te iubesc, Îți mulțumesc și Te aștept să vii cât mai repede în inimile noastre.

Cu multă dragoste și respect,
copilul Tău,

Loredana Milaşcon
Biserica Betania, Tîrgu Mureș

Drumul Magilor, o destinație finală

*D*e mic copil m-au fascinat Magii... Studiind cu atenție picturile Crăciunului, îi priveam cu o deosebită admirație, sorbind fiecare filigran auriu ce se vedea în țesătura hainelor și terminând cu detaliile de pe lucrătura darurilor acestora: Aur, Smirnă și Tămâie... superbe ingrediente de Rege, Profet și Preot! Veneau dintr-o altă lume... o lume de regi, de lumini și deplin respect pentru Împăratul! Dar odată cu trecerea timpului, magii îmi stârneau și o oarecare teamă. Târziu am aflat că erau căutători în stele, că poate ar fi avut practici păgâne sau erau confrăți ai căutătorilor pietrei filosofale...

Și, mai târziu, după multe căutări și clarificări personale, am întrezărit valoarea căutării vestiților magi. Încetul cu încetul, impresiile mele de copil s-au estompat, ajungând să nu-i mai invidiez pentru bogățiile lor materiale, ci pentru bogăția lor interioară: CÂTĂ DETERMINARE! CÂTĂ CONVINȘERE PERSONALĂ și CÂTĂ VOINȚĂ de a-și atinge ținta!

Ce mult ar trebui să ne asemănăm magilor, noi creștinii: o asemănare în bogății interioare, în deprinderi și acțiuni personale. Ne aflăm de atâtea ori în căutarea multor stele, dar nu a Stelei Crăciunului care primează față de celelalte. Asemănarea cu magii este și mai izbitoare atunci când realizezi că ai avut același punct de pornire, adică același start ca și ei: noi toți am pornit în Căutarea Stelei Crăciunului... Însă, încetul cu încetul, ne-am obosit ochii printre alte constelații de valori, moravuri, tradiții și multe considerații ce cântăresc mai mult în comparație cu deznodământul căutării noastre stelare.

Astăzi, în pragul Crăciunului 2010, realizez că o mare miză s-a așezat pe reușita mea și a celorlalți "căutători", pentru că toți am fost așezați pe Drumul Betleemului luminat de Steaua Crăciunului, cu grijă și fără o selecție bazată pe criterii. Pentru a ajunge la destinația finală, adică la Pruncul Isus din ieslea Betleemului, trebuie să fim atenți la detaliile Cerului. Am fost echipați și așezați pe drumul corect, către o Destinație Fericită, iar de acum stă în determinarea noastră reșezarea priorităților și fixarea țintei profesionale, care să nu premeargă țintei sufletești, atenți fiind să ne găsim destinația finală a propriei noastre căutări în paginile Sfintei Scripturi!

Vă doresc un Crăciun Fericit și
Un An Nou plin de binecuvântări!

Simona Brîncovan

Când Isus se naște

istoric vorbind, Isus Hristos s-a născut cu peste 2000 de ani în urmă, în această lume, nefiind însă din ea. La împlinirea vremurilor, El a intrat în această lume prin minunea întrupării lui Dumnezeu pe pământ, din Duhul Său și din fecioara Maria. *"De aceea, Sfântul care se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu"* (Luca 1:35).

Nașterea lui Isus a fost prezisă cu mult timp înainte prin proorocul Isaia: *"Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)"* - Isaia 7:14 și Matei 1:23. Astfel a fost pus în practică planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului.

Este copleșitor cum dragostea lui Dumnezeu a găsit cu cale să-L trimită pe însuși Fiul Său, ca să răscumpere omenirea din păcat și să fie astfel posibilă restaurarea legăturii omului cu Dumnezeu. Dorința Lui a fost ca oamenii să-și poată împlini scopul pentru care au fost creați, în armonie și siguranță deplină.

Fiul L-a iubit atât de mult pe Tatăl, încât S-a smerit și S-a supus Voi Sale, de a duce la împlinire planul Lui pentru mântuire și, deși *"avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce"* (Filipeni 2:8).

Vedem cum a intrat Fiul lui Dumnezeu în această lume: din dragoste față de Tatăl, în deplină ascultare de voia Tatălui, smerit, dezbrăcându-se de firea dumnezeiască. Astfel, când Isus Hristos S-a născut pe acest pământ, Dumnezeu S-a făcut om, ca omul să poată deveni fiu de Dumnezeu, făcându-se asemenea chipului Fiului Său. Isus Hristos este darul lui Dumnezeu pentru întreaga omenire.

Sărbătoarea nașterii lui Isus semnifică nădejdea omenirii de a fi mântuită prin credință, nu prin fapte, întrucât Dumnezeu a hotărât așa: *"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viață veșnică"* (Ioan 3:16).

Trăim într-o lume în care sărbătoarea nașterii lui Isus a fost denaturată, fiind aduse în prim plan tradiții și ritualuri cu puternice influențe mercantiliste, străine de adevărata bucurie și semnificație spirituală a nașterii Mântuitorului. De aceea, vestea cea bună a faptului că s-a născut Mântuitorul tuturor neamurilor este umbră și mulți oameni sunt astăzi fără nici o nădejde că Dumnezeu îi iubește, că Lui îi pasă de ei și că punându-și speranța în El nimeni nu poate sta împotriva lor.

Dumnezeu ne-a pus la dispoziție și Calea către El: Isus, Cel care a acceptat să se nască pe acest pământ și să plătească cu viața Lui păcatele noastre, pentru mântuirea tuturor acelor care vor crede în El.

Astăzi, pot să spun cu imensă bucurie că planul Lui Dumnezeu, întocmit încă înainte de întemeierea lumii, m-a avut în vedere și pe mine așa cum i-a avut (și cred că-i are încă) în vedere pe mulți, oricât de departe ar fi ei acum. Întocmai cum Isus Hristos a intrat în istoria omenirii din afara ei, tot așa El trebuia să vină în mine din afară, să se nască în mine ca eu să mă pot naște din nou printr-o naștere diferită de cea fizică: o naștere spirituală prin credința în Isus Hristos. Nu putem să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu până ce nu suntem născuți de sus, din Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Isus însuși a afirmat: *"Trebuie să vă nașteți din nou"* (Ioan 3:7).

Când Isus S-a născut în inima mea, am început să mor câte puțin în fiecare zi în firea mea pământească, veche și să mă nasc din nou în firea dumnezeiască în Împărăția lui Dumnezeu. Nașterea lui Isus Hristos în inima mea a fost o minune, un har pentru care îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi și a fost rodul multor rugăciuni ale unor oameni care mi L-au descoperit pe Isus ca Domn și Mântuitor personal. Celebrez în fiecare zi această sărbătoare a nașterii lui Isus în inima mea, fără de care sărbătoarea creștină a Crăciunului nu ar mai avea nici un sens și ar fi lipsită de substanță, de salvare.

Împrejurările în care Isus s-a născut și în inima mea...

...fac parte din modul în care Dumnezeu m-a curtat de-a lungul anilor ca să mă întorc la El, să am o relație personală cu El, să caut, să bat, să cer de la El puterea de-a fi asemeni chipului Fiului Său - în dragoste, ascultare și smerenie.

Totul s-a întâmplat cam așa..., cu ceva ani în urmă.

Intrasem într-un nou an cu speranțe nu prea mari, căci eram dezamăgită de ultimii ani în care puterile mă părăsiseră parcă și eram destul de deprimată. Niciodată nu fusesem o persoană prea optimistă și întotdeauna puneam răul în față, deci cu atât mai mult nu puteam ca la acest început de an să eman prea mult optimism. Sufletul mi-era greu și simțeam un gol pe care nu-l puteam umple cu nimic. Practic, eram nemulțumită că, deși mă străduisem din greu foarte mulți ani dăruind societății (fără rezerve) anii, altruismul, abilitățile și puterea mea pentru a-mi găsi pacea, liniștea și confortul pe care să le pot împărți cu familia mea, nimic nu mergea cum trebuie.

Rezultatele nu erau pe măsura efortului, eram blamată de familie, nu aveam prieteni, iar sufletul meu rămăsese searbăd din tot acest zbucium. Jertfa mea mă transformase într-un robot care-și făcea bine treaba la locul de muncă, dar acasă eram de cele mai multe ori ca la "hotel". Fiica mea a crescut mai mult singură sau petrecând cea mai parte a timpului cu soțul meu. Îi mulțumesc azi lui Dumnezeu că i-a dat soțului meu înțelegerea și capacitatea de a mă ajuta în gospodărie. Însă unele probleme rămâneau neglijate și, pe parcurs, am început să primesc, pe bună dreptate, reproșuri subtile că mă dedic prea puțin familiei.

Într-un târziu am realizat cumplitul adevăr: că anii treceau iar eu arsesem deja ca o lumânare la ambele capete, fără să fac nimic pentru sufletul meu, nerealizând că va veni o vârstă când nu voi mai putea oferi nimic societății și că atunci voi fi respinsă de aceasta. Am realizat că nu mă gândisem niciodată serios la viitor. Eram la limită și sufletul meu implora ajutor, dar nu aveam idee unde voi putea găsi o rază de lumină care să mă călăuzească.

Când Isus se naște

Nu știam să mă descurc decât prin propriile forțe, așa cum învățasem încă de la 15 ani, când părăsisem casa părintească pentru studii. De cele mai multe ori plângeam, sperând să mă audă sau să mă vadă Dumnezeu și să-mi dea o mână de ajutor.

Pe atunci, viața mea religioasă se reducea la a merge la biserică din când în când, unde, conform obiceiului, trebuia să îndeplinesc niște ritualuri, iar rugăciunea personală lipsea cu desăvârșire. Excepții au fost cazurile când aveam vreo nevoie specială – examene, de exemplu. Începusem să mă simt ca o străină în biserica pe care o frecventam pe atunci. Mersul la biserică nu mă mai satisfacea și oricum simțeam că mă îndepărtasem mult prea mult de Dumnezeu și nu vedeam o cale de a reconcilia relația noastră. Aproape un an de zile nu m-am mai dus la biserică, invocând diverse motive pentru a mă justifica.

În timpul unei vizite făcute împreună cu soțul meu unor prieteni pe care nu-i mai vizitasem de mult timp, nu știu cum au ajuns discuțiile la relația cu Dumnezeu. Poate fața mea exprima deznădejde sau, pur și simplu, Dumnezeu a vrut să fie așa. Discutând, am început să expun câteva din ideile unei cărți pe care tocmai o citeam, gen "conversații cu Dumnezeu", care îmi prezenta un Dumnezeu "mai prietenos" decât aflasem până atunci. Speram, din toată inima, că mă voi putea apropia mai mult de El din această nouă perspectivă.

Am împărtășit acest gând gazdelor noastre. Evident, discuțiile pe această temă nu au durat prea mult, pentru că gazda avea replici documentate la toate afirmațiile mele. Așa mi-am dat seama că, de fapt, cultură mea religioasă era zero, iar credința era într-un Dumnezeu pe care nu-L cunoșteam.

Acela a fost momentul în care mi s-a trezit conștiința și am realizat că, la vârsta mea, nu cunoșteam lucruri elementare despre religia mea, despre Sursa tuturor lucrurilor de la care puteam primi "calea, adevărul și viața", nu-L cunoșteam pe Dumnezeu într-un mod real și personal. Mi-am dat seama că până la acea vârstă nu citisem Biblia, deși o aveam în casă. Nimeni, niciodată până atunci, nu mă îndemnase să citesc și să învăț din înțelepciunea Bibliei, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Atunci am știut că acesta era lucrul ce-mi lipsea în viață: cunoașterea Adevărului lui Dumnezeu și Calea care să-mi dăruiască toată înțelepciunea și puterea de care aveam atâtea nevoie ca să merg mai departe!

Ca urmare, am început să frecventez un grup de studiu biblic pentru a cunoaște și a aprofunda Cuvântul lui Dumnezeu. Eram convinsă că asta vrea Dumnezeu să fac.

Studiul biblic se desfășura la reședința unei alte respectabile familii.

Când Isus se naște

Știu, cu siguranță, că acolo, de foarte multe ori am fost penibilă și exagerată prin întrebările pe care le puneam, iar uneori până și eu simțeam că undeva în aer plutea exasperarea. Dar întotdeauna am găsit multă răbdare și înțelegere la gazdele mele, niște oameni cu multă dragoste pentru Dumnezeu.

Cu fiecare verset din Biblie care mi se revela, am început să înțeleg că viața mea de până atunci nu fusese conform voii lui Dumnezeu și mă miram că El mă ajutase, totuși, ca să ajung până aici. Am realizat că, orbită fiind de dorința de-a fi "perfectă", de-a avea un suflet "mare", de-a atinge siguranța zilei de mâine, nu percepușem marea Dragoste pe care Dumnezeu mi-o arătase până atunci. Multe realizări le pusesem pe seama "norocului". De fapt, trăisem până atunci cu ideea că sunt o persoană mai "norocoasă" decât mulți alții și eram chiar mândră de acest lucru. Doar mai târziu am înțeles că fusesem curtată să mă întorc la Dumnezeu de fiecare dată, dar fusesem surdă la chemarea Lui. Începând să studiez Biblia, în acel cadru cald și prietenesc, mi s-a revelat că golul pe care îl simțisem în inima mea, fusese un gol în forma lui Isus Hristos.

Așa s-a născut Isus în inima mea. În fiecare zi îl simțeam pe Dumnezeu tot mai aproape până am ajuns să-L simt chiar în inima mea.

Acum știu că aceasta a fost voia Lui, care pe fiecare ne încearcă, dar nu peste puterile noastre. Mi-am dat seama că dacă nu aș fi avut ajutor în înțelegerea Bibliei prin explicațiile și rugăciunile gazdelor mele, totul ar fi fost un chin zadarnic care ar fi sfârșit prin a-mi forma o părere cu totul greșită despre faptele revelate în Biblie, iar cu timpul poate că aș fi renunțat la studiu.

Și am găsit Cuvântul lui Dumnezeu plin de mistere, care ni se revelează treptat, pe măsură ce devenim mai maturi în gândire și mai înțelepți, ca să pricepem esența ascunsă a tuturor lucrurilor și să păstrăm aprins în noi focul credinței. Apoi, dintr-o dată, am simțit acut că a venit vremea să-L primesc pe Isus Hristos în viața mea ca Domn și Mântuitor prin declarație personală, cu credința că am luat cea mai importantă hotărâre din viața mea. Trecuseră deja 9 luni (cât o perioadă de sarcină completă) de când hotărâsem ca e timpul să-L cunosc pe Dumnezeu cu adevărat și, în sfârșit, alesesem VIAȚA. Cu adevărat, golul din inima mea avusese forma lui Isus Hristos.

Tot ce a urmat "după" a fost Liniște, Pace, Bucurie, Dragoste și Recunoștință - nemărginite. Atunci, pentru prima dată, am știut încotro alerg și pentru ce alerg. Acesta a fost începutul...

Aceasta a fost povestea mea. De atunci mă bucur de un Crăciun adevărat și, când mii de luminițe împodobesc orașul, când reclamele magazinelor ne atrag cu tot felul de oferte, iar masa de Crăciun este încărcată de bucate care de care mai gustoase și mai îmbietoare, când colindătorii umblă din casă în casă ducând vestea nașterii Mântuitorului Isus, mă copleșește minunea care El a făcut-o în inima mea și-aș vrea să strig lumii să se oprească, ca să știe că Isus Hristos e Domnul!

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul”. (Filipeni 2:9-11)

Mă rog ca amintirea trecutului să ne transforme pe toți, tot mai mult, după chipul lui Isus Hristos prin Dragostea care a fost turnată în inimile noastre și să ne îndreptăm plini de dorință spre tot ce a pregătit Dumnezeu pentru viitor, „Căci Domnul va merge înaintea voastră!”.

Carmen Nistor
Biserica Noul Legământ
Târgu Mureș

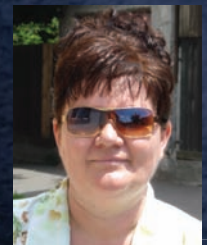
Minunea sărbătorii de Crăciun

Crăciunul vine din copilărie, pe cărări albe de nea cu colinde și fulgi de-argint. Îmi amintesc cât se străduia mama, în fiecare an, să trăim bucuria Crăciunului. Casa strălucea de curătenie. Masa era plină de bunătăți pentru noi și pentru oricine s-ar fi ivit, bogat sau sărac, străin sau din partea locului. Noi, copii, așteptam să începă sărbătoarea... Și sărbătoarea începea când mama se așeza și ne povestea despre Isus – Împăratul sufletelor noastre. Cum Dumnezeu Tatăl, Suveranul universului, care a făcut cerurile și pământul, a ales o stea din mulțimea de stele și-a făcut-o călăuză pe cer. Ea le-a arătat magilor drumul până la ieslea Betleemului unde S-a născut Isus, Fiul Său. Dumnezeu a dat oamenilor o prețuire atât de mare încât a îngăduit ca unicul Său Fiu să ia trup de om: nu pentru plăcerea de a fi om, ci pentru mântuirea noastră, ca să ne aducă la starea de fericire din care am căzut din cauza păcatului.

În întunericul spiritual care a copleșit lumea s-a revărsat lumina lui Dumnezeu. În lumina aceasta au văzut magii steaua. În lumina aceasta, bătrânul Simeon L-a recunoscut pe Mântuitorul Prunc. „Simeon l-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: „Acum sloboade în pace pe robul Tău Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze Neamurile și slava poporului Tău Israel” (Luca 2: 28-32).

Isus este Lumina lumii. El este Minunea sărbătorii de Crăciun, Pruncul Sfânt care a devenit cel mai mare Învățător al omenirii, Mântuitorul care a acceptat să fie răstignit pentru păcatele noastre, este Domnul care a înviat ca să ne pregătească nouă lăcașul în cer. Inima sărbătorii este El, căci cine poate într-adevăr să se bucure fără El?

Doamne, Tu, care ții în mâinile Tale marginile pământului, fă ca ochii noștri să vadă lumina Ta ca să laudăm fără încetare Numele Tău. M-am întrebat deseori dacă noi, oamenii, spunem măreția Ta așa cum o spun cerurile, soarele sau cum o spune noaptea care pentru Tine își pune podoabe de stele. Căci toată slava Ți se cuvine Ție, care ai venit să ne fii Pâine și Apă, Lumină și Mântuire. Îți mulțumesc!

Ana-Rodica Blăjan
Biserica Bethel
Târgu Mureș

Crăciunul este dragoste, iertare, bucurie!

Crăciun.

Ce înseamnă acest cuvânt pentru marea majoritate? Cadouri, cozonac, familie, brad, globuri și ghirlande. Dar ce este cu adevărat? Este o sărbătoare pe care contemporanii au deformat-o, este Ziua în care s-a născut Mântuitorul. Este acesta un lucru neglijabil? Nu, dar totuși, spiritul și atmosfera tipică societății din acest secol ne ocupă timpul, mintea și sufletul cu alte nimicuri...

În această perioadă suntem, tot mai des, presați de timp, cu foarte puțini bani și cu gânduri orientate într-o direcție cu totul opusă.

Crăciunul ar trebui să ne amintească de Nașterea lui Isus Cristos (celor care în timpul anului au uitat), de darul divin al lui Dumnezeu, de dragoste, de pace, de liniște, de odihnă, de altceva, de altă „energie” decât cea pe care o emană „Crăciunul modern”.

În ziua de azi, o persoană „civilizată” cumpără cadouri scumpe, își împodobește casa, grădina și apartamentul cu cele mai elegante detalii, dar nu o face pentru a-L bucura pe Cel onorat de această sărbătoare. În concluzie, este ca o cutie aspectuoasă pe dinafară, dar goală...

Nu numai cei care nu cred în Dumnezeu, ci chiar și creștinii sunt, în aceste vremuri, afectați de procesul de modernizare al Crăciunului. Eu sunt de părere că ne afectează poate prea mult. Câți dintre noi se luptă pentru adevăratul motiv pe care îl serbăm? Câți dintre cei care despachetează cadourile primite de Crăciun simt bucuria pe care o datorăm Pruncului Isus și nu hainelor și altor obiecte primite?

Crăciunul este cu totul altceva decât ceea ce serbăm cei mai mulți dintre noi. **Crăciunul înseamnă iertare, dragoste, jertfă și mulțumire.**

Haideți să fim credincioși și să trăim adevărata sărbătoare în numele lui Isus, a cărui zi o sărbătorim!

Claudia Roselli (cls. a VIII-a)
Biserica Noul Legământ,
Târgu Mureș

Un dar pentru EL...

“Nu vă temeți, pentru că iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul!” (Luca 2:10,11).

Primii care au primit vestea cea bună au fost magii. Bucuroși nespun de mult și având înaintea lor steaua pe care o văzuseră în Răsărit, magii au ajuns într-o ieszle din Betleemul Iudeii.

Un loc ales de Dumnezeu Tatăl și despre care profeții au scris: **“Tu, Betleeme, ținut al lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai neînsemnat dintre conducătorii lui Iuda, căci din tine va ieși un Conducător, care va păstori poporul Meu, Israel”** (Matei 2:6).

Aici ... s-au prosternat înaintea Lui, și-au deschis cuferele cu comori și I-au oferit daruri: aur, tămâie și smirnă. Toate aceste daruri au fost oferite cu mare drag Celui care este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut peste întreaga creație, pentru că prin El au fost create toate lucrurile în cer și pe pământ, cele vizibile și cele invizibile (Coloseni 1:15, 16a).

Așadar, e o zi mare, e o zi de sărbătoare... e ziua Lui! Oare ce I-ar plăcea să primească în dar, de ziua Lui? Cu ce dar L-am putea surprinde? Oare e pretențios? Oare se mulțumește cu un singur dar? Sau vrea mai multe? Dulciuri, bomboane, haine, jucării... Daruri frumoase pentru mine, pentru tine...

Oare și pentru El? De foarte multe ori ne punem astfel de întrebări în momentul în care cei dragi nouă își sărbătoresc ziua de naștere. Poate și în momentul în care sărbătorim Nașterea DOMNULUI. El, însă, nu are nevoie de astfel de daruri, nu are nevoie de dulciuri, bomboane, haine, jucării - pentru că El are în mâini întreaga creație. De vreme ce e ziua Lui, fiecare dintre noi ar trebui să-I ofere un mic dar, nu costisitor, nu fastuos. Ci, cu o atitudine de reverență și recunoștință, să venim cu darurile noastre: Rugăciunea, Iertarea, Credința, Dedicarea (loialitatea noastră) și, nu în ultimul rând, cu noi înșine.

O dată ce îi oferim **rugăciunea** noastră, binecuvântările Lui vor aduce un zâmbet pe fața ta și a mea, vor aduce rezolvare problemelor de zi cu zi. Roagă-te Lui pentru provocări și încercări, iar caracterul tău se va forma frumos. Roagă-te pentru copilași și mulțumește-I Lui pentru inocența și simplitatea care o aduc lumii. Roagă-te pentru creația Lui și mulțumește-I pentru frumusețea naturii cu care te-a înconjurat, dar și pentru frumusețea interioară cu care i-a înzestrat pe cei dragi ție!

Ceea ce Îi aduce o bucurie imensă este **darul iertării**. În cele din urmă, esența Crăciunului stă chiar în acest dar. Poți începe chiar din acest moment să ierți, uitându-te cu bunățate la cei din jurul tău, poți începe cu un zâmbet în schimbul unei fețe posomorâte sau, în schimbul unei replici tăioase, poți oferi o vorbă bună.

Darul credinței... „*Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută*” (Evrei 11:6). Îl așteaptă de la copiii Lui și nu-l consideră a fi prea „scump” pentru a-I fi dat.

Își amintește în fiecare an de **dedicarea noastră**, de loialitatea mea și a ta față de El... Își dorește să fie Prietenul nostru, să găsim în El încrederea aceea pe care se clădește o prietenie de-o viață. Se bucură așa de mult când, în orice situație, noi râdem cu El sau plângem cu El. Ne vrea aproape pentru simplu fapt că ne îndrăgește așa cum nimeni nu ar putea să o facă, decât El.

Noi nu cumpărăm aceste daruri de la magazin, nu sunt de vânzare: ele sunt dăruite dintr-un suflet blând al unui copil de Dumnezeu și sunt primite cu o dragoste plină de îndurare a unui Dumnezeu nepărtinitor.

Acestea sunt darurile pentru El: rugăciune, iertare, dedicare, credință... Oferă-I-le incomensurabil an de an... și El îți va mulțumi, așa cum numai El știe! Care este darul tău pentru El, anul acesta?

Camelia Mărginean
Biserica Filadelfia, Târgu Mureș

Strălucirea Crăciunului

*De Crăciun totul scîlîpește,
Strălucește și uimește!
Totul este colorat, parfumat și aranjat!
Brazi și globuri și beteală, luminițe peste tot,
Ai crede că cineva, dinadîns a încercat,
Să ne-amețească, socot!*

*Muzică, reclame multe,
Cine vrea stă să le-asculte,
Să-se-ncînte, s-amețească
Și-apoi punga să-și golească!*

*Magazinele sunt pline,
De cârnații rotofei, de bucate,
De praline, de carafe pîntecoase...
Și de vinuri, dacă vrei...*

*Dar de ce? E festival?
Vine-un rege? E carnaval?*

*Nu, dragă, este Crăciun!
De Crăciun e lucru mare:
Lumea toată s-a pornit,
La cumpărat și cheltuit,
Cumpără podoabe care,
Măine nu mai au valoare.
Coc grămezi de cozonaci,
Ce rămâne... la săraci!*

*E zgomot, e veselie,
De Isus cine mai știe?
Acum altul s-a-ntronat,
Moș Crăciun e lăudat...*

Daniela Bartuș
Biserica Noul Legământ
Tîrgu Mureș

MERITĂ SĂ IUBIM!

„Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii” (Coloseni 3:23-24)

M-ai creat din dragoste, m-ai crescut în dragoste și mă pregătești să iubesc. Dar cum să iubesc? Dumnezeu este dragoste. Cum iubește Dumnezeu? Iubește El condiționat, spunându-ne: *“Dovediți-Mi că Mă iubiți voi mai întâi, apoi vă Voi dăruia iubirea Mea”*? Nu ar spune asta Tatăl din ceruri, niciodată... Și dragostea nu stă în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci prin faptul că El ne-a iubit și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 4:9). Cred că asta vrea Domnul și de la mine: să iubesc necondiționat, să iubesc eu mai întâi. Dar câteodată mi-e frică să iubesc, ca nu cumva dragostea mea să se întoarcă fără rod, să fiu călcată în picioare și umilită.

O, Isuse, cât de mult m-ai iubit! Tu însuși ești dragoste! Ai fost îndelung răbdător în suferință, ai fost plin de bunătate față de noi, n-ai pizmuț pe niciunul dintre cei care te-au bătut și te-au badjocorit. Nu Te-ai lăudat, Doamne, deși aveai tot dreptul să o faci. Nu ai fost mândru, deși erai Fiul lui Dumnezeu Cel Viu. Nu Te-ai purtat necuviincios, nu Te-ai mâniat pe cei care Ți-au bătut cuie în palme și pe cel care te-a străpuns cu sulița în coastă. Nu Te-ai gândit la rău ca să Te răzbuni și, dacă o făceai, o puteai face pe bună dreptate. Însă Tu nu Te bucuri de nelegiuire, ci de adevăr. Dragostea care o ai este veșnică. Dă-mi și mie din această dragoste! Învață-mă să iubesc și pregătește-mă să dovedesc că într-o zi m-am întâlnit cu Tine. Eram căzută și lovită. M-ai ridicat, m-ai ajutat să mă vindec și de atunci m-ai înfiat și sunt copilul Tău. Ajută-mă să dovedesc că sunt copilul dragostei! Ajută-mă, în Noul An, să iubesc cu iubirea Ta, să uit și să acopăr greșelile așa cum Tu o faci, fără să-Ți mai amintești de ele niciodată.

Merită să iubim! Iar dacă rodul cules de cele mai multe ori este suferință, la sfârșit ne vom bucura de dulcele rod al dragostei Lui!

“Căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Galateni 5:14).

Adriana Someșan
Biserica Bethel,
Târgu Mureș

AURELIA COSTIN
(1920 - 2009)

POVESTEA UNEI VIETI

În această toamnă s-a împlinit un an de când ne-am despărțit de o ființă foarte dragă, sora Costin Aurelia, mamă, bunică și, în mod special, mamă spirituală pentru mulți fii și fiice. Îmi amintesc de grija care ne-o purta nouă, celor mai tineri, și în special fetelor. Chiar dacă putea să ne fie bunică, dorea să ne fie prietenă: să ne înțeleagă întrebările și frământările și să ne spună TOT CE ȘTIA despre DUMNEZEU. Și știa foarte multe, având o experiență foarte bogată cu Domnul! Foarte adesea, casa familiei Costin era plină de oaspeți, în special tineri, care veneau aici să se roage și să caute un sfat sincer și înțelept. Soții Aurel și Aurelia Costin nu erau niciodată deranjați de cei care le băteau la ușă, îi primeau pe toți cu căldură, chiar și atunci când casa era arhiplină.

Îmi amintesc cum soții Costin povesteau cu seninătate despre greutățile pe care le-au înfruntat în viață. Nici gând să se plângă, doreau doar să Îl înalțe pe Dumnezeu și să ne întărească nouă, celor mai tineri, credința. Așa am aflat cum tânăra Poponuț Aurelia s-a căsătorit, în anul 1940, cu un tânăr chipeș, Aurel Costin.

La numai un an și jumătate de la începerea vieții conjugale, Aurel Costin a fost luat în armată și, pe când era pe punctul să fie lăsat la vatră, viața militară s-a prelungit și s-a complicat în mod neașteptat. Începuse Războiul Mondial și Aurel a fost implicat în desfășurarea acestuia, așa că sora Aurelia a rămas, în continuare, singură, pentru o perioadă de timp nedefinită.

După trecerea a cinci luni de război, familia a aflat o veste teribilă: Aurel fusese luat prizonier la ruși, de pe frontul din Basarabia... A fost un moment cumplit pentru cei dragi, atât pentru Aurelia cât și pentru părinții tânărului soldat. Au trecut mai bine de treisprezece luni de așteptări înfrigurate când, în data de 19 septembrie 1945, Aurelia Costin a avut un vis de noapte: se făcea că soțul ei a venit acasă! O veste de necrezut, pentru contextul politic din acea vreme. Dar inspirația divină a visului s-a adeverit întocmai, când, exact o lună mai târziu, la 19 octombrie 1945, Aurel a intrat pe poarta casei familiale.

Datorită încercărilor prin care au trecut, soții Costin au început o viață nouă, de căutare a lui Dumnezeu cu toată seriozitatea. Așa se face că, în primăvara anului 1946, dând curs și promisiunii făcute Domnului pe când era pe front, Aurel Costin și soția lui au încheiat împreună legământul cu Domnul, în apa botezului, prin credință și pocăință. Au fost botezați de pastorul Morar Petru, pionier al credinței penticostale pe meleagurile mureșene, împreună cu Oltean Mihăilă, ambii făcând parte din Biserica Fânațe - Band.

Un aspect absolut remarcabil din viața de credință a familiei Costin este că întotdeauna au știut să sublinieze rolul pozitiv pe care îl au toate lucrurile care se întâmplă în viața celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și faptul că El ne iubește mai mult decât noi ne putem imagina.

Dacă Aurel Costin a fost chemat la pastorație, pe fondul unei nevoi uriașe de lucrători, Aureliei Costin i s-a făcut o chemare extrem de grea și de gingașă: practicarea darului profetic, chemarea de a fi „vas de lucrare”... Chemare atât de rară și de controversată, în toate timpurile. Dar, prin slujire și caracter, sora Aurelia Costin s-a dovedit credibilă, fiind căutată de mulți credincioși pentru o călăuzire și un sfat autorizat din partea Domnului...

A fost nelipsită de lângă soțul ei, ajutându-l foarte mult în lucrare. Recent pastorul Gălățan de la Reghin a împărtășit faptul că, la un moment dat, Costin Aurel i-a mărturisit rolul extrem de important pe care soția lui, Aurelia, l-a avut în dezvoltarea lui spirituală și în lucrarea pe care a desfășurat-o în Via Domnului. Se pare că i-a spus ceva de genul: „*Ce m-aș fi făcut eu, fără Aurelia mea ?!*” ...

Cu trecerea timpului, văzând că nu pot să procreeze, soții Costin s-au hotărât să adopte un copil. În anul 1955, au aflat printr-o cunoștință despre o fetiță de 4 ani rămasă orfană de ambii părinți, în localitatea Band. Era vorba de Pop Valentina, pe care o îngrijea, așa cum putea, o bunică de-a ei. Văzând-o, inima li s-a înduioșat și au adus-o la ei acasă luând-o ca pe o „copilă de suflet”. Și așa a și rămas, aproape de sufletul lor, pentru toată viața de atunci înainte, tratând-o pe Valentina ca pe propria lor fiică... La 12 octombrie 1962, Aurel și Aurelia Costin, împreună cu fiica lor, s-au mutat la Tîrgu Mureș, continuând să slujească cu devotament Domnului.

Casa lor de pe str. Pășunii a devenit un loc în care mulți credincioși au căutat nu numai consiliere pastorală, ci și un cuvânt din partea Domnului... Numai în veșnicie se va putea ști efectul real al vieților celor care au fost influențate în mod pozitiv prin aceasta... Mama Aurelia și-a luat foarte în serios și rolul de bunică, pe alocuri comportându-se chiar și ca o mamă adevărată a nepoților, în număr de opt, pe care fiica Valentina avea să-i aducă pe lume.

De altfel, soții Petrina și soții Costin au locuit tot timpul în același imobil, sub același acoperiș, cum se spune, împărtășindu-și astfel, în mod permanent, și necazurile și bucuriile. Pozele celor dragi de pe pereții din camera ei i-au fost un bun ghid pentru a nu-i uita pe cei pentru care se ruga, neobosită, pentru binele temporar și veșnic al acestora...

În decembrie 2000, „tăticu’ Aurel” a plecat la cele veșnice, pentru a se întâlni cu Acela pe care L-a slujit, lăsând-o pe Aurelia Costin văduvă. La moartea soțului ei, acesteia i s-a spus următoarele: „*Jugul s-a rupt, iubită soră Aurelia, și ai rămas singură pe acest pământ, pentru o vreme, să nu vă grăbiți să plecați pe urmele soțului, pentru că cei dragi mai au nevoie încă de dvs.*” (încheiat citatul din necrologul C.A.)

Și, într-adevăr, Aurelia Costin nu s-a grăbit să plece acasă, ci a mai rămas ani buni cu familia. Să ajungi la vârsta de aproape 90 de ani, nu este la îndemâna oricui, ci este un dar ceresc, așa cum spune Dumnezeu, în Cuvântul Său: „*Te voi satura cu viață lungă și-ți voi arăta mântuirea Mea.*” (cf. Ps. 91)

Aurelia Costin a rămas pe mâini bune. Ale soților Petrina și ale copiilor acestora care s-au implicat, fiecare cum și cât a putut, pentru ajutorarea „mămicii Aurelia”, pe parcursul celor 9 ani de văduvie... Deși și-ar fi dorit să fie și ea la Casa Domnului, la Betania, slăbiciunea bătrâneților a împiedicat-o să fie prezentă fizic, dar n-a împiedicat-o să fie prezentă spiritual, prin rugăciune.

Aurelia Costin a fost o „mamă în Israel”. Evident, nu o mamă perfectă, pentru că nu există părinți perfecți pe pământ, dar o persoană care și-a dovedit „inima iubitoare de mamă spirituală”, jertfindu-se și stăruind înaintea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor dragi și pentru înaintarea Evangheliei. De la ea am învățat să ne rugăm și, mai ales, să ne luptăm în rugăciune, să acceptăm voia Lui Dumnezeu în viața noastră și să-i iubim pe cei de lângă noi. A rămas o pildă vrednică de urmat pentru posteritate, dovadă și prezentele gânduri și aprecieri.

LA REVEDERE, SORĂ AURELIA, ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU!

(Material realizat și în baza necrologului primit de la pastorul Iacob Berghian)

Rodica Baci
Biserica Betania,
Târgu Mureș

Iertare

Doamne, azi, privind la mine văd greșeală și păcat
 Și mă-ntreb care-i motivul pentru care m-ai iertat?
 Și-atunci ochii-Ți plini de lacrimi i-am văzut privind în jos:
 Și-am văzut cum într-o iesle s-a născut Isus Hristos.

A trăit o viață simplă, un exemplu de urmat,
 Fiul cerului speranță și iertare-n dar ne-a dat.
 Împăratul veșniciei pentru noi s-a întrupat,
 Pentru-a noastră mântuire El a fost crucificat.

Și văzând durerea-I mare și al meu mare păcat,
 Minte mea cea omenească, n-a-nțeles și-am întrebat:
 "Drag Isus, care-i motivul pentru care-ai acceptat
 Ca o mare de păcate să te-apeșe ne-ncetat
 Și să fi Tu fără vină, chiar de oameni condamnat?"

Și-am văzut apoi prin lume oameni care Te iubesc,
 Și-am văzut copii ce-Ți cântă și bătrâni care zâmbesc,
 Am văzut tinerii care stăteau între rău și bine
 Cum cu ochii plini de lacrimi Te-alegeau Isus, pe Tine.

Și-am văzut familii-n care domnea pace și iubire
 Și-am văzut pe-ntreg pământul fericire!"
 Dragul meu, privind la tine văd iertare și iubire
 Căci Isus, venind în lume, S-a gândit numai la tine.

Daniela Rotar Augusta
 Biserica Filadelfia, Târgu Mureș

Iertarea

CEA MAI MARE IUBIRE

“Și ne iartă nouă greșelile noastre...” (Matei 6:12).

Doamne, ce frumos sună! Când rostim aceste cuvinte suntem încrezători că Dumnezeu, care este un Tată bun și iubitor, milostiv și îndurător, ne iartă!... Și ni se pare normal să fie așa, că doar e Tatăl nostru și orice părinte este sensibil la rugămintea copilului său... Ce minunat este după ce primim iertarea, câtă pace și bucurie avem în inima noastră... și știm că suntem iertați atunci când vedem cum cererile noastre, prin rugăciune, sunt ascultate de Dumnezeu pentru că se împlinesc în viața noastră. Doamne, îți mulțumesc pentru iertare!

“... precum și noi iertăm greșităilor noștri” (Matei 6:12).

Doamne, ce greu este de îndeplinit! *“Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”* (Matei 6). Și pentru că, Domnul nostru, Tu ai spus: *“Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să îl împlinesc!”* (Ieremia 1:12), trebuie să înțeleg că după cum voi ierta greșităilor mei, așa mă vei ierta și Tu pe mine!

Acum începe autoevaluarea: iert eu deplin...complet... în mod absolut... necondiționat... cu desăvârșire... din toata inima? Este greu să iertăm, mai ales când persoana care a greșit nu simte nici cea mai mică mustrare de conștiință. Iertarea deplină este împlinirea celei mai mari cerințe a lui Dumnezeu. Iertarea nu este ceva opțional, ci o activitate spirituală fundamentală pe care trebuie să învățăm să o practicăm pentru că și de aceasta depinde mântuirea noastră. Noi nu avem puterea să împlinim această poruncă prin noi înșine. Doamne, îți mulțumim că avem un mijlocitor în Isus, care ne-a asigurat că *“orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da”* (Ioan 16:23).

Dovada absolută a iertării depline are loc când, cu sinceritate, Îi cerem Tatălui să-i elibereze de vină pe cei care ne-au rănit, chiar dacă nu ne-au rănit numai pe noi, ci și pe cei dragi ai noștri. Persoana care câștigă cel mai mult de pe urma iertării este persoana care iartă.

Dă dezlegare, eliberare și vei fi eliberat tu însuși, vei căpăta pacea interioară! Singura cale de a trece dincolo de durere și de a merge înainte în viață este prin iertarea deplină... *“Cum va iertat Hristos, așa, iertați-vă și voi”* (Coloseni 3:13).

“Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Romani 12:21). Doamne, te rog ajută-mă să iert deplin!

Lidia Aldea
Biserica Bethel,
Târgu Mureș

MIRACOLUL IERTĂRII

Experimentând iertarea Lui în viața mea, Duhul Sfânt mi-a cercetat inima și m-a întrebat: ierți tu deplin....complet...în mod absolut...necondiționat...din toată inima? Așa iartă Domnul Isus pe păcătos și așteaptă același lucru și de la noi. Mai mult de atât, El face din aceasta temelia vieții noastre de rugăciune: „*Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă iartă greșelile voastre*” (Matei 6:15). În rugăciunea domnească spunem: „*și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*”. Nu cred că e om care nu greșește, așa cum nu cred că e om care nu dorește să i se ierte greșelile; dar poți cere să ți se ierte greșelile, dacă tu nu-i ierți celuilalt ce ți-a greșit? Lecția iertării este cea mai tulburătoare învățătură a Noului Testament! Este învățătura fundamentală și evidentă a acestuia. Ne asemănăm cel mai mult cu Dumnezeu atunci când iertăm. Dumnezeu este iubire. Și, cine iubește, poate să ierte!

Să putem ierta din inimă este posibil numai cu ajutorul divinului care ajută sufletele să treacă peste încercările acestei vieți pământești. Cred că dacă, într-adevăr, am fi conștienți de ce puteri dumnezeiești zac în noi (doar suntem după chipul și asemănarea Lui), le-am cultiva și am învăța să le folosim cu adevărat corect, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu ne învață și despre IERTARE. Însă nu toți avem acest privilegiu de a putea sau de a vrea să iertăm!

Această iertare trebuie să aibă loc în inimă și când are loc, apare pacea. Ceea ce contează este că Duhul Sfânt poate să locuiască în noi neîntristat, poate să fie pe deplin El Însuși. Măsura în care Duhul Sfânt este El Însuși în mine, va fi măsura în care eu sunt asemenea Domnului Isus și trăiesc după învățăturile Lui.

Iertarea implică trei aspecte esențiale: să-i iertăm pe cei care ne-au rănit, să-L iertăm pe Dumnezeu care a lăsat să se întâmple și să ne iertăm pe noi înșine – în totalitate. Este o mângâiere să știm că Dumnezeu ne iartă necondiționat și deplin toate păcatele și nu va spune niciodată ceea ce știe. Și de aceea suntem îndemnați: „*Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*” (Efeseni 4:32).

Iertarea este un dar, o posibilitate și nu o obligație, un dar pe care fiecare și-l face sieși și celui iertat. Persoana care câștigă cel mai mult de pe urma iertării este persoana care iartă. Iertarea nu trebuie să vină din propunere, din voință și minte, ci din inimă. Așa este autentică. Uneori credem că am iertat și că astfel suntem vindecați. Dar este suficient un ton răstit sau un gest repezit și vechile emoții reapar.

Și ne dăm seama că, de fapt, inima încă suferă. Este adevărat că iertarea este calea cea mai scurtă spre vindecare, dar și cea mai abruptă.

Dovada absolută a iertării depline are loc când, cu sinceritate, Îi cerem Tatălui să-i elibereze de vină pe cei care ne-au rănit – chiar dacă nu ne-au rănit numai pe noi, ci și pe cei dragi nouă. „*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*” (Luca 23:34). Acesta trebuie să fie și răspunsul nostru la adresa celor care ne jignesc, ne rănesc și ne abuzează.

Domnul Isus ar fi putut să spună: „*Vă iert*”. Dar aceste cuvinte ar fi putut fi înțelese greșit și s-ar fi pierdut, ca atunci când arunci perlele Lui înaintea porcilor (vezi Matei 7:6). În loc de aceasta, Domnul Isus a cerut Tatălui să-i ierte, un gest cu mult mai profund.

Cerând Tatălui să-i ierte, a arătat nu numai că El îi iertase și îi eliberase de vina lor, ci și că Îl rugase pe Tatăl Său să nu-i pedepsească și să nu se răzbune pe ei. Nu era o rugăciune formală; Domnul Isus dorea aceasta cu adevărat. Și I s-a răspuns într-un mod glorios! Acei vinovați erau printre cei cărora li s-a adresat Petru în Ziua Cincizecimii și au fost convertiți (vezi Fapte 2:14-41).

e minunat este să

cunoști iertarea și îndurarea lui Dumnezeu! Dacă Îl primești pe Isus în inima ta, după ce-I simți atingerea și prezența în ființa și în viața ta, sufletul explodează de bucurie și pace, de nemărginită recunoștință! Prin marele DAR al IERTĂRII putem simți fiecare, în viețile noastre, deplina eliberare. Acest moment mi-a schimbat viața. N-am mai fost niciodată aceeași.

Dumnezeu ne-a dat un mandat cu privire la iertare în Cuvântul Său: „*Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*” (Efeseni 4:32). „*Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi*” (Coloseni 3:13).

Și este, într-adevăr, o dovadă de mare har să fii pe deplin conștient de ce s-a întâmplat – și totuși să alegi să ierți. Dumnezeu nu uită literalmente păcatele noastre. El alege să le treacă cu vederea. El știe foarte bine ce am făcut – în cele mai mici detalii. Dar alege să nu-Și aducă aminte de păcatele noastre, ca să nu ne învinovățească (vezi Evrei 8:12). Aceasta este exact ceea ce vom face: chiar dacă nu putem uita, putem totuși să alegem să nu ne amintim. Nu este o victorie spirituală să credem că noi îi iertăm pe oameni când, de fapt, noi doar evităm să înfruntăm comportarea lor rea. Aceasta este, dacă se poate spune așa, ocolirea iertării adevărate.

Iertarea deplină se realizează numai când recunoaștem ceea ce s-a făcut, fără nici o negare sau acoperire. Iertarea deplină este dureroasă. Doare când ne luăm adio de la răzbunare. Doare să te gândești că persoana aceea va scăpa și nimeni nu va afla vreodată ce a făcut. Dar când știm bine ce a făcut și acceptăm în inima noastră ca el să fie binecuvântat, fără nici o consecință a răului pe care l-a făcut, trecem într-un tărâm supranatural.

Începem să fim un pic mai mult asemenea Domnului Isus, să ne schimbăm în chipul lui Hristos.

Pentru că Dumnezeu lucrează personal în viața noastră prin acei oameni care ne rănesc, care ne pistonează și ne ispitesc.

Prin intermediul lor, Dumnezeu prelucrează caracterul nostru, ne transformă cu adevărat în copiii Săi.

Dacă nu i-am iertat cu adevărat în inimile noastre pe cei care ne-au rănit, aceasta va ieși la iveală – mai devreme sau mai târziu.

Dar dacă lucrul acesta a avut loc cu adevărat în inimă, cuvintele noastre o vor arăta.

Când există amărăciune, până la urmă ea se va manifesta; când există dragoste, „*în el nu este nici un prilej de poticnire*” (1 Ioan 2:10). Dragostea „*nu se gândește la rău*” (1 Corinteni 13:5). De ce ținem minte momentele când am fost ofenșați? Dragostea este o alegere. Iertarea este o alegere. Nu este un sentiment – cel puțin la început – ci este mai degrabă un act al voinței.

Conceptul de iertare este atât de nobil și intangibil încât fascinează, așa cum fascinează sacrificiul christic. A-ți ierta călăul este un act de o uriașă noblețe și de o fantastică putere. Pe amândouă trebuie să le ai deja, în momentul iertării. Dacă noblețea e nativă sau educată, puterea interioară trebuie cucerită și întreținută. Iertarea adevărată, urmată repede de uitarea durerii, este un lux pe care și-l permit doar spiritele luminate. De aceea, înainte de a ne dori iertarea, ar fi mai indicat să ne ocupăm de înălțarea noastră spirituală, iertarea fiind unul din efectele luminării noastre!

Dar cum poți ierta când încă ești prea atent la sângerea ta? Gândește-te la tine ca la o ființă mai vastă decât partea ce a fost vătămată! Trebuie să te vezi întreg. Ești mai mult decât cel care a fost tratat incorect. Apoi, dezamăgirea și furia conțin o uriașă energie de care te poți folosi pentru a renaște, pentru a te reinventa.

Nu o risipi în plângeri sau în încercarea de a afla “de ce-ul” altcuiva. A te reinventa nu înseamnă să-ți promiți că nu mai ai încredere în cineva, ci să fii mai atent cu încrederea pe care o acorzi. Să fii mai atent la caracterul oamenilor, la limitele lor, la slăbiciunile și aspirațiile lor, la nevoile și fricile lor. Nu trebuie să-i iscodești, ci doar să devii mai vigilent. Când îți vei redobândi astfel puterea, îți va fi ușor să ierți.

Pentru că eu, la rândul meu, am fost binecuvântată cu puterea de a uita răul, de a ierta. Și știu din proprie experiență că iertarea poate schimba destine. Pe al meu l-a schimbat!

Claudia Dălălău
Biserica Bethel,
Târgu Mureș

ÎNCHINARE

Mă închin în fața Ta, cerescule Părinte,
Ca să-ți aduc o jertfă, un prinos,
Un rod al buzelor – cuvinte
Spre înălțarea Ta și a Domnului Hristos.

Și-Ți mulțumesc că-n planul cel divin
Prin înfierea după buna Ta plăcere
M-ai rânduit mai dinainte ca să fiu
O laudă a slavei Tale prin lucrare.

Chemarea Ta cerească de har înmiresmată
Ce-a coborât în lumea noastră de păcat
M-a copleșit, Isuse, cu pacea sa bogată
Căci, niciodată, nimeni asemeni n-a visat.

Și am răspuns, Stăpâne, cu dragoste și dor
Cuvintelor ce-au răsunat mereu în mine
Și mi-am deschis al inimii zăvor,
Să poți intra și să trăiesc prin Tine.

De-atunci urmez cu drag a Ta povață
Și vreau prin Duhul Sfânt să mă conduci.
Căci mi-ai schimbat întreaga viață
Și tot mai mult spre Tine vrei s-o urci.

Iertarea și pâinea sunt indispensabile vieții. Sufletul nu poate trăi fără iertare, după cum trupul nu poate trăi fără pâinea fizică. În fiecare zi avem nevoie de hrană. Când Domnul Isus i-a învățat pe ucenici să se roage lui Dumnezeu, le-a zis să ceară: „...*pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri*”, atenționându-ne totodată: „*Dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru Cel din Ceruri nu vă va ierta vouă...*”

Aceste două concepte – pâinea și iertarea – sunt asociate pentru că sunt la fel de importante vieții creștinului în plan duhovnicesc și trupesc.

O inimă neiertătoare te privează de toate binecuvântările lui Dumnezeu, cum ar fi: pacea, bucuria, sănătatea sau răspunsul la rugăciuni. Nu poți veni înaintea Domnului cu cereri păstrând în inimă tă judecata, neiertarea, căci, în fond, neiertarea este o judecată a semenului tău.

Când radiezi îndurare și iertare spre ei, atunci ei sunt eliberați. Tu, însă, trebuie să-L rogi pe Dumnezeu să te ierte pentru că i-ai ținut în jurisdicție, indiferent de greutatea răului pe care ți l-au făcut, pentru ca tu însuși să fii eliberat. Dacă nu procedezi astfel, vei reține păcatul lor împotriva ta, în trupul și în sufletul tău și, oricâte ori vei vedea acea persoană, în loc să te bucuri, te vei tulbura și răul acela se va adânci și mai mult în sufletul tău, ca un cui ce se adâncește tot mai mult și străpunge mai dureros.

Multă vreme m-am luptat și eu cu această vină, ba încă, de foarte multe ori, credeam că dacă am dreptate și cineva a greșit, el este de vină și este drept să fie admonestat.

Un gând ca acesta nu este de la Dumnezeu, este șoapta diavolului, căci nu este biblic. De ce? Pentru că prin cuvintele tale de condamnare ai plasat acel om sub jurisdicția judecății. Prin aceasta, ai împiedicat Duhul Sfânt să facă orice mișcare în viața acelei persoane și te condamni și pe tine însuși totodată, după cum spune Cuvântul lui Dumnezeu în Romani 2:1: „*Așadar, omule, oricine ai fi care judeci pe altul, nu poți să te dezvinovățești, căci prin faptul că judeci pe altul, te condamni pe tine însuși, fiindcă tu, care judeci, faci aceleași lucruri*”.

Îmi vine în minte o întâmplare, minoră în fapt, dar care prin neiertarea mea m-a tulburat multă vreme.

Iertarea noastră, cea de toate zilele

Cineva m-a rănit prin ușurătatea unor vorbe, iar eu așteptam să-și revină și să-și ceară iertare. Desigur, nu s-a întâmplat așa, iar eu am hotărât s-o ignor, condamnând-o totodată.

După foarte multă vreme Domnul mi-a arătat un zid în care era înfipt un cui căruia îi căzuse capul. Duhul Domnului mi-a spus că eu trebuia să-l scot atunci când era nou, avea cap și se putea scoate ușor. Acum era mai greu, pentru că nu aveam de ce prinde cleștele. Atunci s-ar fi putut scoate mai bine, dacă nu hotărâam eu să-l las acolo să se adâncească, răbindu-mă atâta vreme și pe mine și pe persoana implicată.

Aceasta este ceea ce înțelegem din Ioan 20:23: „*Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține, vor fi ținute*”. Un duh al neiertării prinde rădăcini.

În Proverbe 18:21 se spune clar că: „*Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește îi va mânca roadele*”, fiindcă prin cuvintele tale vei fi socotit nevinovat și din cuvintele tale vei fi condamnat.

Când îți este greu să ierți, ce rostești cu gura ta arată ce este în inima ta. Tu, poate, că ești vinovat de ofensa adusă ție, dar Isus Cristos, Domnul nostru, a suferit ocară fără nici o vină și a iertat acolo, pe cruce, când a rostit rugăciunea: „*Tată, iartă-i că nu știu ce fac!*”

Prin aceste câteva gânduri asupra unei teme vitale a vieții duhului, îndemnul meu este să radiem iertare față de cei ce ne-au rănit, să-L rugăm pe Dumnezeu să aibă milă de ei și de noi, într-o declarație unilaterală ca a lui Cristos la Golgota.

Puterea de împăcare a crucii va face minuni, chiar în acel loc, chiar în acel moment. Amin!

Maria Petruș
Biserica Noul Legământ,
Tîrgu Mureș

SURSA NOASTRĂ, PUTEREA NOASTRĂ, DRAGOSTEA NOASTRĂ!

SUNĂ CEASUL. Din nou. De fapt, nici nu ar trebui să mai sune căci obișnuința îmi deschide ochii în fiecare dimineață iar, și iar, și iar... Mă întind cu mare plăcere și cu mare regret că trebuie să părăsesc patul la ore așa matinale și văd, de fapt aud (că la ora șase și jumătate mai mult aud decât văd) niște tălpițe lipăind pe parchet. S-a trezit cel mai matinal pui, bebele de 1 an și 5 luni.

Mă grăbesc, cu el în brațe, să pun laptele la încălzit, pentru el și pentru frățiorul lui de 6 ani care merge cu tati la grădi, pregătesc un sandviș pentru fratele lor mai mare care merge la școală (clasa a VIII-a), îi pun un măr în ghiozdan, mă asigur că încălțărilor lor sunt curate, îl duc pe mijlociul la spălat în timp ce mezinul se uită la desene și, în timp ce strig de câteva ori ca cel mare să se grăbească să nu scape maxi-taxi, mă asigur că tati are tot ce îi trebuie pentru îmbrăcat. Laptele s-a încălzit, copiii îl beau, pleacă cu tati la grădi și în stație, iar eu rămân cu mezinul.

Este timpul mititelului. Îl schimb, îl spăl, îl îmbrac, îi dau să mănânce și îl las în grija mamei (care locuiește cu noi). E timpul meu acum, de fapt timpul casei, nu al meu. Aranjez paturile, aerisesc și duc câte un maldăr de haine în baie. Noi spălăm de câte 8-9 ori pe săptămână, așa că trebuie să mă gândesc foarte bine, câte rufe voi băga la mașină și câte voi spăla cu mâna. E prea mare consumul de curent!

Urmează alte treburi casnice, verific dacă avem supă și felul doi (mama mă ajută și face o mâncare de te lingi pe degete!). Tot timpul e ceva de făcut: aranjez hăinițe și haine în dulapuri, șterg praful, aspir, ud florile, cos la mașină, croșetez, schimb așternuturile, merg la cumpărături pe jos (6km dus-întors), mătur terasele, întind rufele, ajut băiatul cel mare la teme, lucrez în grădina de zarzavat, curăț trandafirii, pregătesc ceva dulce...

Aceste „activități” sunt zilnice. În fiecare zi aceste lucruri se repetă cu mici variațiuni dar, în esență, sunt la fel. De multe ori, în timpul pe care îl petreceam cu Domnul, Îi spuneam că m-am saturat, că m-am plictisit, că... Domnul mi-a răspuns că fiecare perioadă din viața mea este o perioadă necesară din care trebuie să învăț.

Depinde de mine. Pot să accept și să învăț ce este de învățat sau pot rămâne la același nivel. Domnul e bun, Domnul e Tatăl nostru și TOATE lucrurile ce le lasă în viața noastră sunt bune, sunt perfecte, sunt pline de înțelepciunea Lui veșnică.

A trăi cu Domnul în fiecare zi este o aventură pe care nu o poate aprecia decât cel ce trece prin ea. Între copiii mei e o diferență destul de mare. Cel mare are 14 ani, mijlociul 6 ani și mezinul 1 an și 5 luni. Eu nu mai am o vârstă la care să îți dorești copii (am 43 de ani), dar Domnul a socotit altfel. Eu aveam planurile mele, dar Domnul avea planurile Lui pentru mine. Viața mea era foarte liniștită, lucram ca profesoară și aveam anumite planuri și rânduieli pentru aceasta.

Când m-am așteptat mai puțin, m-am trezit cu un concediu neplanificat care m-a întors pe dos, total. Două luni am azvârlit, am bufnit și am comentat, m-am mâniat și am bombănit, dar Domnul a pus lângă mine un om extraordinar care m-a răbdat și, de asemenea, a pus frați și surori deosebiți care m-au încurajat și m-au susținut în toată această vreme. Ajutată de Domnul, sprijinită de toți cei de lângă mine, am reușit să accept toate schimbările din viața mea și să am inima deschisă pentru a primi tot ce a pregătit Domnul pentru mine. El știe ce e bine pentru viața mea, pentru viața noastră!

Dar, la început, nu a fost așa. Perioada în care am rămas însărcinată a fost una în care relația mea cu Dumnezeu nu era una foarte bună. Multe aspecte au conlucrat la aceasta dar toate, absolut toate, au fost din vina mea. În grația Lui, Domnul mi-a dat o vreme „sabatică”, o vreme în care să stau (pentru că altceva nu aveam ce face), să-mi văd falimentul și să mă întorc de unde am căzut. Ce-am făcut? În primul rând, am început să fac ordine în mintea mea, am început să cunosc liniștea. Fără planuri de viitor, fără gânduri, m-am lăsat (treptat) în mâna Domnului.

Când s-a făcut liniște în sufletul și-n mintea mea am început să-L aud pe Domnul, din nou. Din nou și altfel. Mai aproape, mai interesant, mai diferit. Domnul mi-a vorbit prin și în toate aspectele din viața mea. Când eram încă însărcinată, Domnul îmi spunea că El este Cel care ne poartă cu grijă ca o mamă pruncului ei nenăscut. Când s-a născut bebele, am experimentat purtarea Lui de grijă în TOATE aspectele. Când nu mai aveam răbdare cu ceilalți băieți, Domnul mă învăța răbdarea și dragostea Lui. Când lipseau cele materiale Domnul ne copleșea cu dărnicia Lui, dar ne-a învățat, în același timp, să fim chibzuiți în tot ce facem.

Nu vreau să plictisesc pe nimeni, dar probabil că mai există și alte femei care se confruntă cu situații similare, situații care le-au copleșit și aş dori să le încurajez, transmițându-le gândul că la Dumnezeu nu este nimic prea mult. Poate că ești într-o vale a plângerii și crezi că Domnul este departe de tine. Cheamă-L pe Domnul, vezi de unde ai căzut și Domnul va fi acolo să te restaureze, să-ți dea din nou bucurie și viață din belșug. Nu contează câți copii ai, ce planuri ai, cum e soțul tău, ce meserie ai, dacă ai o slujbă sau nu, nu contează nimic. Ce valorează cu adevărat este relația pe care noi o putem avea cu Domnul. Având o relație cu El, TOATE aspectele din viața noastră vor fi restaurate, desăvârșite.

Trezitul la ore matinale, pregătitul laptelui, a cafelei pentru soț..., toate aceste lucruri dacă sunt făcute cu dragoste, cu dăruire, cu mulțumire, ele vor fi adevărate binecuvântări pentru viața oricărei femei. Am învățat aceste lucruri pas cu pas și Domnul a fost și este cu mine să mă sprijine și să-mi dea bucurie în tot ce fac. Știți ce e foarte interesant? De când m-am prins de Domnul în toate aspectele din viața mea și l-am cerut ajutorul, sprijinul și tot ce are să-mi dea, am timp de și mai multe lucruri. Am timp să citesc mai mult, să merg la studiu la biserică, să merg la grupa de rugăciune, să scriu poezii, să mă bucur de familia mea.

Eu cred că atunci când Domnul ne pune într-o familie, mai mult sau mai puțin numeroasă, când ne pune într-o slujbă mai mult sau mai puțin grea, când ne trece prin încercări mai mult sau mai puțin ușoare, El ne dă și provizia de putere și răbdare pentru a putea trece prin orice vale e de trecut.

Acum sunt o femeie împlinită. Foarte împlinită! Viața mea e un zumzet continuu, casa noastră e veșnic „veselă”, oalele sunt mereu umplute în cantități considerabile și suntem fericiți. Anul viitor voi merge la lucru, concediul meu se termină. Nu mai am planuri! Vreau planurile Domnului pentru viața mea. În orice domeniu, în toate domeniile.

Sunt multe de făcut în fiecare zi, dar Domnul este cu mine și cu oricine trece prin aceste probleme, dacă ne punem încrederea în El, sursa noastră, puterea noastră, dragostea noastră. Cu EL putem mai mult, reușim mai mult, lucrăm mai mult, ajutăm mai mult, dăruim mai mult, iertăm mai mult, iubim mai mult.

Daniela Bartuș
Biserica Nouă Legământ,
Tîrgu Mureș

Rugăciunea:

DIALOG SAU MONOLOG?

„Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri” (Filipeni 4:6).

„Când vă rugați, să nu folosiți repetări fără rost, ca păgânii, care gândesc că dacă spun o mulțime de cuvinte, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei, căci Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie, mai înainte de a-I cere voi” (Matei 6:7,8).

În Filipeni 4:6 ni se spune să aducem cererile noastre la Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri, iar în Matei 6:7,8 să nu vorbim prea mult, repetând fără rost, căci Tatăl nostru știe de ce avem nevoie înainte ca noi să-I cerem. Ne-am putea întreba: de ce să ne mai aducem cererile la Dumnezeu, dacă El știe deja ce avem noi nevoie înainte să-I cerem noi acel lucru?

Rugăciunea este o conversație, un dialog între Dumnezeu și om. Nu este nevoie de repetări, întrucât Dumnezeu aude foarte bine și știe de ce avem noi nevoie. Problema este la noi, căci noi nu știm să dialogăm cu Dumnezeu, noi nu știm ce avem nevoie și nu știm ce să-I cerem și cum să-I cerem. Într-un dialog, ambele părți vorbesc, dar de cele mai multe ori nu respectăm acest principiu și vorbim numai noi, iar lui Dumnezeu nu îi dăm cuvântul, nu Îl lăsăm să spună ce are de spus cu privire la cererea noastră. Dacă am asculta ce are de spus poate ne-am retrace cererea, poate am vedea că deja avem răspunsul sau poate că am reformula cererea. Ne-am întrebat noi, oare, dacă răspunsul nu ar fi ca cel primit de Pavel când l-a rugat pe Dumnezeu să îi ia țepușul, iar Dumnezeu l-a răspuns: *„Harul Meu îți este îndeajuns”*? Să nu ne fi spus El niciodată, oare: *„Copilul Meu, Harul Meu îți e deajuns”*? Oare să nu ne fi dat Dumnezeu în situația respectivă destul har să putem trece prin ea, să putem înfrunta situația, să putem învinge?

Din experiența mea vorbesc că, de multe ori, când am cerut ceva lui Dumnezeu aveam deja două, trei, patru, zece posibile răspunsuri, rezolvări sau soluții, iar Dumnezeu trebuia să aleagă una din ele. De puține ori a reușit Dumnezeu să ajungă la inima și la mintea mea cu răspunsul Lui și, vă spun sincer, că m-a surprins: n-a fost nici unul dintre răspunsurile ce le aveam eu.

Făcând comparație între mai multe situații, am văzut că El a reușit să mă facă să pricep răspunsul Său atunci când eu nu am mai avut nici o pretenție, nici o opinie, iar eul meu era dat la o parte. Aceste situații au fost atât de puține că le pot număra pe degete, mereu îmi aduc aminte de ele și mă întreb: câte să fie, oare, cererile mele la care nu am niciun răspuns? De multe am uitat, dar Dumnezeu cu siguranță nu a uitat, căci este scris că El nu lasă cerere, rugăciune fără răspuns. Problema nu poate fi la Dumnezeu, ci la mine, mă uit în urmă și îmi dau seama că de multe ori nu făceam altceva decât îi dădeam un test grilă Lui Dumnezeu: o cerere, o întrebare sub formă de rugăciune și mai multe răspunsuri a, b, c..., iar El trebuia să aleagă răspunsul corect, adică acel răspuns care îmi plăcea mie cel mai mult, care era cel mai avantajos pentru mine. Dialogul era între mine și mine: eu am întrebat, eu am răspuns. Sau, eu am întrebat, El a răspuns, iar eu am auzit ce-am vrut. Știam că rugăciunea mea trebuie să fie un dialog și, totuși, era un monolog.

Un exemplu clar de situație rezolvată și răspuns dat avem în Matei 6:19-34, unde Isus ne vorbește despre îngrijorările noastre cotidiene cu privire la ceea ce vom mânca, ce vom bea și ce vom îmbrăca. Toate acestea ne sunt promise, dacă grija noastră va fi să căutăm Împărăția, adică Dumnezeu va purta de grijă de cele ce sunt necesare traiului nostru de zi cu zi, noi având doar grija Împărăției în tot ceea ce facem, în orice situație, în orice împrejurări.

Acesta este Cuvântul Lui Dumnezeu și răspunsul la una din cererile noastre, Cuvântul Lui este viață pentru cei ce Îl respectă, pentru cei ce îi dau viața, punându-L în aplicare în viețile lor, pentru a avea viață din viață.

Să ne analizăm: am pus noi la probă pe Dumnezeu în ceea ce privește acest răspuns? Dacă DA, analizează situația, întreabă-te: Te-a mințit? Dacă ai făcut și tu ca mine și te regăsești în aceeași situație, hai să ne întrebăm și să aflăm răspunsul: cum am putea vesti o Evanghelie pe care nu o trăim, un Dumnezeu pe care nu L-am probat, un Dumnezeu pe care nu L-am gustat? *„Gustați și vedeți ce bun e Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!”* (Psalmi 34:8).

Cornelia Todea

Biserica Noul Legământ,
Tîrgu Mureș

Diva Salon:
Bdul. Pandurilor nr. 84
0365-410544
0723-599031

ÎNGRIJEȘTE-ȚI PĂRUL!

Oglindă, oglinjoară... Cine este Diva în țară?

Eva Feher: Salonul **Diva** a pornit pe acest drum al înfrumusețării în anul 2006, în Târgu Mureș și, într-o perioadă relativ scurtă, a reușit să devină cel mai apreciat salon din oraș și să intre în "Topul 40 al Saloanelor din România". Am reușit acest lucru datorită unui personal excelent instruit, atât în țară cât și peste hotare, și a unor servicii noi și de calitate oferite în Salonul **Diva**. Pentru a ne menține în top, trebuie să învățăm, să visăm și să transformăm visele în realitate. Aceste lucruri sunt posibile datorită partenerilor noștri **L'Oreal Professionnel** și **Kerastase Paris**, cei care ne-au învățat cum să fim cei mai buni, pe termen lung.

Cum să ne coafăm de sărbători? Încurajați schimbările de look în această perioadă?

Eva Feher: Crăciunul este sărbătoarea în care se oferă și se primesc cadouri, surprize, multă dragoste și iubire... Doamnele îndrăgesc schimbările și evenimentele festive sunt ideale pentru o schimbare a coafurii. Ca să putem ajunge la un look avantajos este nevoie de un hair stylist care să transforme visele unei doamne sau domnișoare în realitate.

De ce trebuie să țin cont pentru ca părul meu să arate bine?

Eva Feher: În primul rând, un păr arătos trebuie să fie îngrijit, hrănit, întreținut. Aici aș recomanda produsele profesionale pentru îngrijirea părului care au grijă de sănătatea lui. Pentru a avea un păr sănătos, eu vă recomand să vizitați un salon de coafură care să facă o diagnosticare a scalpului și a părului.

Cum trebuie să îmi aleg culoarea potrivită pentru părul meu?

Eva Feher: Pentru alegerea culorii trebuie să țineți cont de mai multe lucruri: culoarea ochilor, în primul rând, apoi forma capului și culoarea tenului, precum și de vârstă. Moda culorilor, pentru că există și așa ceva, se schimbă de la an la an.

Ce este INOA și ce trebuie să știu despre acest nou produs?

Eva Feher: INOA este un produs revoluționar în lumea înfrumusețării, care oferă pentru fiecare clientă a salonului o adevărată relaxare, ca la SPA... Este un produs fără miros, care nu conține amoniac și nu irită pielea capului. În schimb, oferă o strălucire minunată, din interiorul firului de păr și acoperă firele albe. Baza vopselei este din uleiuri esențiale. Inoa a fost inventat de L'Oreal Professionnel și este o formulă unicat, pe plan mondial.

Cât de des trebuie să îmi spăl părul?

Eva Feher: Părul se poate spăla ori de câte ori simțiți nevoia de avea un păr frumos, dar trebuie să țineți cont de:

- *ce fel de șampon folosiți
- *șamponarea trebuie făcută aprox. 3-5 minute
- *clătirea trebuie făcută foarte bine pentru a evita îngrășarea părului
- *părul trebuie hrănit după spălare, cu o mască sau balsam, în funcție de textura părului.

Cum să aleg produsele potrivite părului meu?

Eva Feher: Aici aveți nevoie de sfatul stylistului, pentru că produsele se aleg în funcție de scalp și de structura firului de păr. Vă recomand produsele profesionale L'Oreal care sunt foarte concentrate și care hrănesc cu adevărat părul. Există și multe feluri de tratamente care împiedică căderea părului. Eu recomand, din experiența rezultatelor, fiola de aminexil care hrănește și întărește rădăcina firului de păr.

Vă mulțumesc pentru interesul arătat și aștept să ne treceți pragul, cu drag!

Interviu realizat datorită amabilității
dnei. **Eva Feher**, Hair Designer,
Diva Salon.

Tort „Merișor”

Dificultate: medie

Timp preparare: 20 minute

Timp coacere: 70 minute

Timp răcire: 30 minute

Tortul cu mere este un desert apreciat de toți și pe care îl puteți prepara ușor. Pentru început, iată lista ingredientelor necesare:

- 8 mere (mai mici)
- 250 gr zahăr
- 50 gr unt
- 5/6 ouă
- 200 gr făină
- 4 linguri ulei
- 100 gr gem (căpșuni, de preferință)
- 400 gr frișcă
- 1 praf de copt
- 1 linguriță zeamă de lămâie
- 100-150 ml zeamă de compot (caise)
- fructe pentru ornat, în funcție de preferință

Se curăță merele de coajă, se scot cotoarele și fiecare se umple cu gem, iar la capete se pune și puțin unt.

➤ Într-o tavă (se caramelizează 100 gr zahăr, se așează merele și se pun peste ele cubulețe de unt. Se coace la cuptor 25 de minute, la foc mic.

➤ Se prepară blatul: se bat albușurile cu 150 gr zahăr (cam o lingură de zahăr pentru fiecare ou), se adaugă praful de copt stins cu o linguriță zeamă de lămâie, se încorporează gălbenușurile și, la sfârșit, se pune făina cernută în ploaie.

➤ După ce se scot merele din cuptor, se toarnă peste ele aluatul având grijă ca această compoziție să umple spațiile dintre mere. Se dă iarăși la cuptor, la foc mic, pentru alte 45 de minute.

➤ După ce se coace, blatul se răstoarnă pe un platou, astfel încât merele să fie deasupra, apoi se dă la rece.

➤ După ce se răcește, blatul se însiropează cu zeama compotului de caise, printre mere, apoi se ornează cu frișcă și fructe.

Covrigei de Crăciun

Daniela Bartuș

Biserica Noul Legământ,
Târgu Mureș

Ingrediente:

- făină – 1 kg
- drojdie – ½ cubuleț
- apă – 300 ml
- lapte – 300 ml
- ulei – 50 ml
- sare – 2 lingurițe
- un ou întreg

Pentru decor:

- cașcaval dat pe răzătoare
- susan
- semințe decojite de floarea soarelui
- semințe decojite de dovleac
- mac sau orice altceva vi s-ar părea potrivit
- două ouă - bătute bine

Mama zicea că, pe vremea copilăriei ei, pe lângă bucatele specifice Crăciunului, nu lipseau covrigei de Crăciun, făcuți din aluat de pâine. Eu am să vin cu o inovație și vă sugerez o altă rețetă, cred că puțin îmbunătățită. Covrigeii de acest fel sunt nu numai o delicată pentru familia noastră, dar și o bucurie, deoarece de fiecare dată „inventez” un alt mod de a-i decora, spre bucuria copiilor. Bucuria lor este și bucuria celor mari, căci ce părinți nu s-ar bucura să-i vadă pe copilași mai mult sau mai puțin mărunți, cu câte doi covrigei în mână și neștiind din care să îmbuce?

Când ne înfruptăm din acești covrigei? Oricând. Când îi scoatem din cuptor (cam după 10 minute) și până îi terminăm. Cu ce îi putem mânca? Cu ce dorim. Goi, cu sarmale, cu cârnați, cu friptură, cu jumări, cu ce avem.

Fiind un preparat care necesită niște faze destul de precise, am să vă descriu pas cu pas modul de preparare și asamblare, dorind să încurajez pe absolut oricine ar dori să-i prepare. Nu este greu și nimeni nu poate să zică: „Eu nu pot face așa ceva!” Mie mi-au ieșit din prima, așa că nu văd de ce nu v-ar ieși și vouă!

Mod de preparare:

Se pune făina într-un vas și se amestecă cu drojdia fărâmițată în palme. Se adaugă sarea, iar laptele, uleiul și apa se adaugă treptat, în timp ce se amestecă cu făina. Puteți să vă rugați în timp ce frământați, că tare frumos va crește aluatul. E bine să ne încredem în Domnul în tot ce facem și El ne va da biruință.

După ce amestecăm toate ingredientele, punem aluatul la dospit într-un loc mai cald. După ce s-a îmbufnat bine de tot (așa, ca noi când suntem nemulțumiți) se răstoarnă pe o planșetă și se adaugă nițică făină, dacă e cumva prea moale. Aluatul trebuie să se dezlipească de pe degete.

Acum urmează partea artistică, închipuiți-vă că vă jucați cu plastilină. Luați o bucată de aluat și modelați-o ca pe un bastonaș, de grosimea unui deget, apoi îndoiți bastonașul în două și împlețiți-l. Uniți apoi capetele împletiturii și va rezulta un drăguț de covrigel. Îl puneți în tava presărată cu făină și îl ungeți cu ou bătut.

Următoarea fază este decorarea. Eu obișnuiesc să-i presar pe unii cu cașcaval, pe alții combin susanul cu semințele de dovleac, depinde ce am prin cămară. Cei din imagine sunt cu susan și semințe de dovleac.

După ce îi scoateți din cuptor, puneți-i într-un vas și acoperiți-i cu o pungă de plastic și apoi cu un prosop de bucătărie. Se vor înmuia și vor fi numai buni de mâncat.

Poftă bună!

Sâmbătă, 9 octombrie 2010, peste 350 de femei din județele Mureș, Harghita, Bistrița și Alba au participat la un eveniment special, ediția a V-a a Conferinței Interjudețene „*Frumusețea femeii creștine*”, prima ediție având loc în anul 2006, tot la Târgu Mureș. Evenimentul a fost găzduit anul acesta de Biserica Creștina Penticostală „*Betania*” din Târgu Mureș, iar programul foarte concentrat a fost alcătuit din sesiuni de învățătură alternate cu cele de laudă și închinare.

Învățătura despre frumusețea interioară și exterioară a fost prezentată de invitatele noastre Joanna Weaver (Montana, SUA) și Lidia Șchiopu (Timișoara, România).

Sora Lidia Șchiopu, care participă pentru a treia oară la această conferință interjudețeană, ne-a felicitat pentru perseverență și ne-a încurajat să continuăm a organiza anual conferințe regionale pe această temă, deoarece este una foarte actuală și niciodată nu putem spune că am învățat totul despre frumusețe, mai ales despre cea interioară. S-a subliniat faptul că frumusețea începe din interior și că vom arăta atât de bine pe cât de frumoasă ne este inima. Iar inima bună, plăcută Lui Dumnezeu este cea care îl iubește pe El.

Conferința „*Frumusețea*”

Joanna Weaver, autoare a mai multor cărți, dintre care două traduse în limba română („*O inimă ca a Mariei într-o lume a Martei*” și „*O atitudine ca a Mariei*”), a transmis un mesaj motivant la practicarea părtășiei cu Domnul. Modelul biblic de femeie, prezentat de acesta dată, a fost Maria, cea care și-a ales partea cea bună și care nu i se va lua.

Sesiunile de laudă și închinare, susținute de cele două grupuri de laudă și închinare a Bisericii „*Betania*”, au fost o adevărată binecuvântare și s-a simțit din plin prezența Duhului Sfânt care ne-a ajutat să ne deschidem în fața lui Dumnezeu ca în fața unui Tată. Timpul acesta minunat, petrecut în prezența Lui, se datorează și lanțului de post și rugăciune ținut timp de o lună de zile, înaintea conferinței.

Domnul ne-a arătat că poate să ne dea sărbători ca la Rusalii, oricând suntem gata să ne facem timp pentru El, să-I facem un loc în inima noastră. Această ediție a conferinței femeilor a fost, cu adevărat, o biruință a Duhului Sfânt, care a inundat inimile și viețile multor femei. Cu siguranță, ele vor fi o binecuvântare pentru familiile lor, pentru biserică și societate, prin roada luminii care o vor produce.

Iată rugăciunea uneia dintre ele: *”Doamne, liniștește-mi inima îngrijorată, schimbă starea inimii mele! Știu că Tu poți, fă Tu toate lucrurile după voia Ta, ca astfel să mă bucur de lucrarea mâinilor Tale și să Te proslăvesc. Tu cunoști toate lipsurile mele, știi toate scăzămintele mele și știu că Te-am întristat, dar te rog să mă ierți pentru că nu am fost întotdeauna în locul în care Tu m-ai căutat. Curăță-mi inima, dă-mi statornicie în lucrarea Ta, ca și Tu să Te poți bucura de ceea ce eu fac.*

Ajută-mi să biruiesc ispita care-mi stă în cale, prin sângele Tău care are cea mai mare valoare. Ziua de mâine o încredințez în mâna Ta, fă Tu lumină în întuneric și schimbă felul nostru de gândire, după voia Ta. Ajută-mă să mă ating de Tine, prin credință, ca să primesc vindecare, atât sufletească cât și trupească.

Binecuvântează-mi soțul și cei patru copilași pe care Tu mi i-ai dat, ca să-i cresc după voia Ta. Dăruiește-mi lumină și discernământ în tot ceea ce fac, ca atunci când văd păcatul sau ispita să fiu un străjer pe zid în casa mea și în biserică în care m-ai așezat. Ajută-mă să nu fug de Tine niciodată, chiar cu prețul vieții.

Aș vrea ca rugăciunea mea să ajungă până la Tine și când vei veni în Slavă, să măntuiești toată casa mea. Doamne, te iubesc, Tăria mea!”

Lidia Alexa – Bistrița

femeii creștine”

ediția a V-a

La încheierea programului, participantele prinse de mâini, au declarat cântând într-un glas: „Suntem o familie unită / Suntem o familie reală / Familia Domnului Isus” și „Este un singur Domn / Este un singur Fiu / Este un singur Duh / Și acela-i viu”, dorindu-și totodată să rămână în unitate: „Leagă-ne, Doamne, pe toate împreună, cu lanțuri ce nu pot fi rupte...”

Ne bucurăm că am reușit să arătăm ospitalitate participantelor din alte județe, care au venit în număr mare, numai de la Bistrița participând peste 100 de femei.

Iată ce ne scrie lidera lor, Paula Câmpean: „Vreau să vă mulțumesc, în numele tuturor femeilor din Bistrița, pentru dragostea cu care ne-ați primit în mijlocul vostru! Credem că toate eforturile voastre vor fi răsplătite de Tatăl binecuvântărilor veșnice, pentru că noi nu vă vom putea mulțumi îndeajuns. A fost un timp de har și Joanna s-a lăsat în mâna Domnului ca o unealtă de care El s-a folosit pentru a atinge inimile noastre.

„Ziua de sâmbătă a fost un adevărat Sabat pentru sufletele noastre. A fost un timp ca cel al Mariei, petrecut împreună cu multe surori, din mai multe confesiuni, timp în care ne-am închinat înaintea Mare-lui nostru Rege și ne-am bucurat de prezența Lui.

Joanna Weaver, o femeie deosebit de plăcută, ne-a împărtășit momentele ei de intimitate cu Domnul Isus, reușind să ne provoace pe toate în acest sens.

Am experimentat ceea ce ea ne spunea, și anume că în modul nostru firesc de existență, mai întâi vine foamea și apoi hrănirea, însă la nivelul duhului, prima dată ne ocupăm de hrănirea din Cuvânt și atunci începe să crească foamea după Dumnezeu. Împreună cu Joanna, cu toate ne-am reamintit valori extraordinare din Cuvântul lui Dumnezeu și am fost binecuvântate cu o prezență minunată a Tatălui nostru Ceresc.

Suntem recunoscătoare, în primul rând Lui și apoi tuturor acelor surori care s-au implicat cu slujire în organizarea acestei conferințe. Așteptăm ca asemenea timpuri să mai petrecem pe acest pământ, urmând să le continuăm și dincolo, ACASĂ.”

Mia Pop – Biserica Noul Legământ,
Tîrgu Mureș

Ieri, la biserică, femeile erau așa încântate! VĂ MULȚUMESC! Împreună cu echipa ați realizat un lucru minunat, cu ajutorul Domnului. Ați fost minunate Marte, minunate Marii! Vă mulțumim!”

Surorile voastre în Hristos,
Bistrița

„Am plecat de acolo mai bogată sufletește, mai încrezătoare în Domnul nostru, care este cu noi în toate zilele... Totul s-a desfășurat cu o creștere exponențială a părtășiei, astfel că nu ne venea să ne mai despărțim!

M-am gândit cât de bine o să fie în veșnicie, când nu vom mai fi presate de spațiu și de timp. Adu, Doamne, ziua aceea și ia-ne pe toți!”

Lidia Aldea – Biserica Bethel,
Tîrgu Mureș

A fost minunat, nici nu știm cu a trecut ziua de sâmbătă, dar nu o vom uita și vom aștepta mereu să trăim în prezența Domnului, cu aceeași intensitate.

Pagină realizată de:
Rodica Baci – Biserica Betania,
Tîrgu Mureș

Iertarea – fereastra prin care pacea și liniștea coboară în sufletul nostru...

“Când totul în tine vrea să țină
ranchiună, să amenințe cu degetul și
să amintească de durere, Dumnezeu
vrea să lași totul deoparte.”

(R. T. Kendall)

E vremea Crăciunului, e vremea colindului... Mari și mici vorbesc, plini de bucurie, despre împlinire, despre speranță... Și pentru că ne apropiem cu pași repezi de sfârșitul acestui an, un An Nou așteptând în prag, auzim vorbindu-se foarte mult despre iertare, despre bunătate, despre fericire. Cu toții am dori să fim mai buni, mai răbdători, mai iertători... Dar oare știm cu adevărat ce înseamnă a ierta? Mai știe cineva, în afară de Mântuitorul nostru, ce înseamnă a ierta? Încercăm cu toții să dăm definiții ale iertării, să explicăm mecanismele implicate în iertare. Dar, oare, reușim să ne apropiem în explicațiile noastre de adevăratul sens al iertării, găsim noi oare cu adevărat esența ei, putem noi pătrunde, cu adevărat, ceea ce Domnul însuși a dorit să ne transmită, atunci când ne-a vorbit despre iertare?

A ierta în mod deplin, constituie polul cel mai important al întregii teologii biblice. Prin nașterea Sa în această lume, Domnul Isus a adus iertarea lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Însă El a făcut mai mult decât atât, ne-a învățat că noi, de asemenea, trebuie să-i iertăm pe alții. A ierta înseamnă, în primul rând, a te elibera de tensiunea interioară care a devenit insuportabilă. Atunci când ierți, te eliberezi de trecutul a cărui amintire te chinuiește. Te eliberezi, mai ales, de „lanțurile” formate din gânduri care te macină zi și noapte.

S. Weil spunea, atât de sugestiv, că „lucrurile de care suntem înlănțuiți sunt ireale, dar lanțurile care ne leagă de ele sunt atât de reale”. Atunci când ierți o faci, în primul rând, pentru tine însuși și abia în al doilea rând pentru celălalt. Fiecare dintre noi adunăm, de-a lungul vieții, în sufletul nostru, răni provocate de frustrări, deziluzii, neîmpliniri, de răni datorate iubirii sau situațiilor dificile prin care trecem și pe care le percepem ca trădări.

Din aceste motive se iscă tot felul de conflicte în interiorul cuplurilor, a familiilor din care facem parte, conflicte între prieteni, între vecini, între persoanele divorțate sau aflate în divorț. În astfel de momente, dorind să restabilim pacea în relațiile cu ceilalți, noi toți avem nevoie să iertăm și să fim iertați. Asta ne va ajuta să putem trăi, în continuare, împreună. Este vital, pentru noi, să iertăm. Pentru a înțelege cât de important este să iertăm, aș propune să ne imaginăm cum ar deveni viața noastră **dacă nu am ierta.**

În acest sens voi prezenta patru scenarii posibile:

1. Am putea să preluăm nedreptățile care ne-au fost făcute și să le continuăm în noi înșine, dar și în relațiile cu ceilalți.

Atunci când unei persoane îi este afectată integritatea fizică, morală sau spirituală, o parte a acelei ființe

este atinsă, însemnată, aș putea spune, chiar murdărită sau abuzată, ca și cum răutatea celui care a lovit atinge eul intim (adică adânc în sufletul și duhul său).

În literatura de specialitate se vorbește despre un proces mai mult sau mai puțin conștient, potrivit căruia, persoana rănită tinde să imite comportamentul celui care i-a făcut atâta rău ca și cum ar fi „contaminată de un virus deosebit de contagios”. Specialiștii spun că persoana rănită va răni, la rândul ei, atât persoana care a rănit-o, cât și pe sine și pe celelalte persoane aflate în jurul său.

Preluarea comportamentului agresorului, imitarea lui este un mecanism foarte cunoscut în psihologie. Prin instinctul de supraviețuire, victima se identifică cu agresorul. În consilierea de familie, se întâlnește foarte des situația în care copiii, în condiții de stres, tind să dezvolte comportamente identice cu ale părinților. De aceea, prin iertare, nu înțelegem doar o limitare la a nu te răzbuna.

Eapresupunedeterminarea, curajul de a merge la rădăcina tendințelor agresive, presupune a lucra la cauză, nu la efecte. Predispoziția spre a dezvolta un comportament ostil sau un comportament de control și manipulare, de dominare a celorlalți, riscă să se transmită din generație în generație, în cadrul familiei sau a unei culturi. Doar iertând putem întrerupe aceste reacții care se repetă mereu și mereu de-a lungul generațiilor, prin faptul că renunțăm la răzbunare, lăsând astfel ca acțiunile noastre să aducă viață în relații.

2. Am putea să nu renunțăm la resentimente, ci să trăim în continuare cu ele.

Vedem la tot pasul persoane care au tot felul de reacții emoționale disproporționate, cărora nu le găsim sensul. Însă acestea nu sunt decât reactivări ale unor răni provocate în trecut care au rămas nevindecate.

Studii recente, referitoare la modul în care divorțul afectează calitatea vieții persoanelor implicate, pe termen lung, au arătat că femeile (în special) continuă să aibă puternice resentimente față de fostul soț, chiar și după 20 ani de la divorț. Resentimentele sunt ținute în viață, consumându-ne energia, provocând creșterea nivelului de stres.

Persoanele care au resentimente tind să se izoleze, sunt mereu în defensivă ca și cum s-ar apăra de un eventual atac, fie el real sau imaginar și sunt mereu într-o stare de alertă. O persoană care în copilărie a fost abuzată, a fost dominată și umilită va face totul ca să nu se mai lase dominată, va avea mereu un comportament de apărare, iar uneori va fi în stare să inventeze comploturi împotriva lui.

Doar iertarea poate să aducă liniștea interioară atât de necesară și să vindece sufletul în profunzimea lui. S-a demonstrat științific că la baza multor boli pe care le dezvoltăm de-a lungul vieții sau a problemelor ce țin de sistemul imunitar, stă tensiunea psihică provocată de resentimente.

3. Am putea alege să ne răzbunăm.

Uneori reacționăm prin răzbunare la nedreptățile trăite, în mod spontan, instinctiv. Unii simt o plăcere narcisistă, ca un balsam pus pe rănilor create și pe suferința experimentată, în momentul în care văd suferința persoanei care le-a agresat.

Simt că nu sunt singurele care trăiesc o nedreptate sau au parte de o nenorocire. Însă prețul acestei atitudini este foarte mare. Instinctul de răzbunare orbește și determină un comportament irațional.

Este posibil, oare, să evaluăm valoarea exactă a suferinței? Cât de mult ar trebui să-l facem să sufere pe cel care ne-a rănit, ca să ne simțim răzbunați, să simțim că acesta suferă la fel de mult ca și noi?

Această atitudine de răzbunare va afecta relațiile cu cei din anturajul imediat apropiat. Spre exemplu, tensiunea dintre părinți va determina suferință propriilor copii. Acest aspect este valabil nu numai în cazul relațiilor din interiorul familiei, ci și în relațiile de muncă.

Un conflict între două persoane la locul de muncă va determina crearea unei atmosfere tensionate, dificil de suportat, va atrage multă suspiciune și neîncredere, iar eficiența la locul de muncă va scădea. În această situație, iertarea capătă o importanță capitală, este important să existe iertare reciprocă între persoanele aflate în autoritate și să nu se lase conduse de spiritul de răzbunare. În situația în care nu se evită comportamentul determinat de răzbunare, de cele mai multe ori, conflictul la nivelul subalternilor s-ar putea amplifica în așa fel încât să devină incontrollabil.

Cu adevărat, momentul răzbunării este „dulce pentru cel cu sete de răzbunare”, însă satisfacția obținută este de scurtă durată, iar relațiile interumane suferă atât de mult, încât răzbunarea nu va compensa efectele negative înregistrate asupra acestora. Apoi, cred că este important de știut că răzbunarea va atrage niște reacții violente, în lanț, foarte dificil de evitat sau de întrerupt. Este evident faptul că setea de răzbunare nu duce la vindecarea rănilor ci la acutizarea lor, la amplificarea lor.

4. Am putea să alegem să rămânem legați de trecut.

Este foarte dificil să trăiești în prezent, atunci când nu vrei sau nu poți să ierți. Persoana care nu iartă se agață de trecut, motiv pentru care irosește clipa prezentă, nu se poate bucura de ea, ca și cum ea nu ar exista și își blochează viitorul. Astfel de persoane sunt lipsite de speranță, nu au nici o nădejde. Pentru ele, fericirea reprezintă un „concept” ce nu mai are nici o semnificație, amintirea trecutului le provoacă multă durere, suferință, prezentul nu face altceva decât să amplifice sentimentul de neîmplinire, iar viitorul nici măcar nu doresc să și-l imagineze, deoarece acesta nu ar face decât să amplifice suferința la cote atât de mari, încât viața ar deveni de nesuportat. Astfel de probleme intervin de obicei în situații de deces sau de separare de ființa dragă. Și în acest caz ar trebui să apelăm la iertare. Este important și chiar decisiv să iertăm, deoarece în felul acesta am trece la următoarea etapă, aceea în care se recuperează

tot ce am învățat și iubit la cealaltă persoană.

Ce înseamnă a ierta ? Cum putem învăța să iertăm? Nu este greu să vorbești sau să scrii despre iertare – cel mai greu este să o aplici în practica de zi cu zi. A ierta înseamnă să nu renunți ci să mergi înainte... un pas înainte. Unde? Spre ce? Fiecare poate să interpreteze după cum dorește.

Pentru mine, a ierta înseamnă să evoluezi, să te maturizezi. A ierta înseamnă a aduce echilibru, o armonie perfectă în interiorul ființei tale: trup, suflet și duh. Ești în armonie cu tine însuși, cu cei din jur, dar și cu Creatorul tău, acel Dumnezeu care ne înțelege la iertare, iubire. *„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșelile noastre...”*

Înainte de a învăța cum să iertăm trebuie să renunțăm la anumite idei false despre iertare. Valorile culturii creștine în care trăim sunt contaminate de interpretări nefericite, prin lipsa de discernământ.

Iertând, tu îți faci ție însuși un serviciu și nu persoanei pe care o ierți. Alegând să ierți tu aduci liniște în propriul tău suflet. Este pentru acel „pas înainte”. A ierta înseamnă să dai drumul trecutului tău, să alegi să privești spre viitor, cu speranță, să nu te mai consumi pentru fapta trecută sau evenimentul trecut.

A ierta nu înseamnă a uita. Presupune să te împaci cu acele aspecte ce oricum nu se pot schimba și să alegi să mergi mai departe. Știi că ai iertat pe cineva, atunci când, gândindu-te la acea persoană, nu mai simți supărare...

“Vreți să fiți fericiți pentru un moment? Răzbunați-vă. Vreți să fiți fericiți pentru totdeauna? Iertați.”

(Henri Lacordaire)

Aurica Laurențiu
Fundatia MATER
Departamentul de
consiliere psihologică

Bucurie de Crăciun

„Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.”

Luca 2:10-11

Da, este adevărat că, în ultimele zile, am avut și eu ochi... Dar, parcă am văzut mai mult lucruri pământești decât duhovnicești. Am avut urechi, dar am auzit mai multe colinde decât cuvintele Domnului Isus, pentru că m-a prins și pe mine „spiritul Crăciunului”, în care mă relaxez de câteva zile, deși doresc să evit confuzia de a face din ziua nașterii Domnului Isus, un prilej de a-mi satisface plăcerile.

Nu e vorba că aș simți condamnare sau vinovăție, nu. Fiindcă de mult nu mi mai aduc singură pâra și judecată, înțelegând că aș face astfel un serviciu lui satan, care este pârăciosul meu în fața lui Dumnezeu, dar știu că nu există relaxare pentru un creștin, ci, în fiecare zi, un creștin trebuie să aleagă să-L caute mai mult pe Dumnezeu, ca întotdeauna să-L găsească mai aproape cu încă o zi...

De aceea, m-am gândit: oare câte momente prețioase pierdem noi în zilele acestea, preocupându-ne cu tot felul de lucruri și crezând că astfel ne relaxăm? Nu zice nimeni să nu ne bucurăm de Crăciun. Dar dacă cineva ar ajunge să-L excludă pe Domnul Isus dintr-o zi, din cauză că a vrut să se relaxeze puțin, trebuie să știe că adevărul va rămâne același, adică acel om a trăit o zi fără Dumnezeu, fiind cea mai mare pierdere, iar relaxarea nu i-a folosit la nimic! Mă simt și eu muștrată de aceste atitudini pe care le am în astfel de zile și îi mulțumesc Domnului Isus că mă iubește îndeajuns ca să mă îndrepte atunci când mă abat la stânga sau la dreapta, de la voia Lui.

Mulți oameni celebrează Crăciunul, dar înțeleg ei, oare, că fără nașterea Domnului Isus această sărbătoare nici n-ar exista? Înțeleg ei că această zi este ziua Domnului Isus? Da, ziua nașterii Lui? Ziua când tu și eu Îi putem oferi ceva? Și, pentru că El este Dumnezeu cerului și al pământului, un singur lucru Și-ar dori: inima mea și inima ta!

În aceste zile, mai mult ca oricând, auzim vorbindu-se în jurul nostru despre „spiritul Crăciunului” și, pentru că fiecare dintre noi simțim izul acestei sărbători, este important să înțelegem și semnificația ei, altfel ce sens ar avea să serbăm ceva? Ceva care nu ne-ar folosi... doar dacă am fi prinși în euforia sau oboseala de a cumpăra, de a ne curăța casa, sau de a ne vizita unii pe alții. Dar am simți în inimă bucuria nașterii Domnului Isus?

Am citit de curând acest mesaj prin care Domnul Isus a vorbit inimii mele: *„Dacă îmi împodobesc casa cu panglici de mătase sau cu becuțe ce-ți iau ochii cu pâlpăirea lor, dar nu-mi exprim dragostea față de familia mea, nu sunt decât un decorator, mai mult sau mai puțin talentat... Dacă robotesc până la epuizare în bucătărie, pregătind tot ce e mai bun, dar nu-mi exprim dragostea pentru cei din jur, nu sunt decât un simplu bucătar... Și dacă tot ce am dau în scopuri caritabile, dar nu-I dau toată inima mea Domnului Isus, nu-mi folosește la nimic... chiar și dacă onorez toate invitațiile care mi se fac și nu lipsesc de la biserică, dar nu mă concentrez în primul rând asupra Sărbătoritului, atunci nu am pătruns adevăratul sens al Sărbătorii.”*

Domnul Isus ar dori ca ziua nașterii Lui să fie ziua în care să se celebreze victoria valorilor lui Dumnezeu în fața valorilor lumii acesteia, victoria mărturiei creștinilor în fața duhului veacului acestuia, duh care caută să asimileze poporul lui Dumnezeu prin sărbătorile lui, victoria oamenilor aparent slabi și puțini, în fața unui întreg „imperiu păgân”.

Și tot ce-Și dorește Domnul Isus este o „sărbătoare a sfințirii Templului”, o sărbătoare a reînnoirii, a trezirii și a curățirii celor ce suntem Temple Vii pentru Duhul Lui, dorind să ne reînnoiască nădejdea întoarcerii Lui, pe norii cerului și să ne lumineze tot mai mult Calea către El.

Cineva spunea că sfințirea vieții unui om este ca și curățirea vaselor dintr-o bucătărie: dacă speli câte o oală pe zi, spunând că acesta este un proces minuțios, care are nevoie de multă atenție, vei observa că alte oale se vor murdări în fiecare zi și bucătăria ta nu va fi curată niciodată. De aceea, cel mai bine este să iei decizia ca, într-o singură zi, să cureți totul și să nu mai lași oalele murdare să se adune, pentru că un vas murdar devine tot mai greu de curățat, cu cât trece timpul.

La fel se întâmplă și cu lucrurile greșite pe care le tragem după noi. Ele nu scad în timp și nici nu trec de la sine, din contră, cu cât au fost sădite mai adânc în om, cu atât devin tot mai greu de îndepărtat. Atunci când vrei să o rupi cu păcatele, cu atitudinile greșite sau cu caracterul murdar, trebuie să decizi să le schimbi dintr-o dată, și cred că „a fi radical” este dorința lui Dumnezeu, fiindcă sfințirea trebuie să fie deplină.

Am citit despre împăratul Iehu, cum a îndepărtat idolul care i se părea lui major, dar a mai tolerat câțiva viței de aur, în Betel și Dan. Ce s-a întâmplat? Consecința faptului că Iehu a făcut lucrurile pe jumătate, a fost că Dumnezeu a început să taie câte o bucată din țara promisă lui și dușmanul l-a înfrânt în toate războaiele... da, la toate hotarele țării lui.

Să învățăm de la Iehu că nu ne putem juca cu Dumnezeu... și, dacă și tu ai acceptat ca Domnul Isus să se nască în inima ta, hotărât fiind că vrei să-L urmezi pentru totdeauna, atunci distruge toți idoli din viața ta, nu doar

pe cei despre care spui că sunt majori, ci absolut tot ce te-ar împiedica să umbli drept pe calea lui Dumnezeu. Altfel, vei fi biruit, scris fiind că *vulpile mici strică viile în floare!* Iar via este chiar viața ta!

Dacă nu permiți o curățire în întregime, nu înseamnă că Dumnezeu îți va lua totul, doar că binecuvântarea nu-ți va fi întreagă și satan te va bate la toate hotarele vieții tale, adică vei fi atacat și înfrânt de cel rău la toate limitele tale, vei fi împins până la capătul răbdării, vei fi provocat în toate slăbiciunile și te vei afla tot timpul la limită. Ce crezi: asta îți va aduce bucurie? Nicidecum!

Știm că semnificația zilei de Crăciun reprezintă nașterea Domnului Isus Hristos, și dacă s-a născut El în viața mea și a ta, atunci ne va aduce bucuria Lui în inimă. Dar ai avut tu un început cu El? Simți bucuria mântuirii în fiecare zi? Dacă nu simți constant bucuria nașterii Domnului Isus, atunci întreabă-te: ce idol îți fură bucuria aceasta? Oare, la ce nu poți renunța? Astăzi este ziua când poți fi înțelept, este ziua când poți da dovadă de credincioșie față de Dumnezeu, acceptându-L în inima ta pe Fiul Său și refuzând să mai păstrezi vreun idol în viața ta. Și, oricât de frumos ar fi idolul acela, renunță la el dacă vrei să-L câștigi pe Hristos. Dar dacă refuzi să scoți din sufletul tău TOATE lucrurile care nu-I plac lui Dumnezeu, acceptând tot mereu jumătăți de binecuvântări pentru viața ta, atunci așteaptă-te să ai conflicte pe toate planurile, să simți o doză imensă de neliniște, iar bucuria mântuirii să lipsească din inima ta.

Da, este vremea Crăciunului și, dacă simți atmosfera aceasta, atunci înțelege-i și semnificația, nu doar în general, ci pentru însăși viața ta. Lasă ca Domnul Isus să se nască cu adevărat în inima ta, iar bucuria Crăciunului să fie bucuria mântuirii sufletului tău, bucuria renașterii tale la o viață sfântă, curată și plăcută lui Dumnezeu. Aceasta să fie esența a ceea ce serbezi de acum, ziua nașterii tale din nou!

Cristina

Târgu Mureș, Rodnei nr. 24
 Tel. / Fax: 0265-262.918
 Mobil: 0744-476.777
 E-mail: egreta24@yahoo.com

Târgu Mureș,
 P-ta Trandafirilor
 Nr. 38
 Tel: 0735-210.703

Torturi și prăjituri

Laborator & cofetărie

Mereu proaspete și apetisante, produsele naturale ale laboratoarelor de cofetărie Egreta, vă așteaptă să le încercați cu încredere.

Natural pentru familia ta!
Egreta

VICTORIA TOTAL, dealer-ul dumneavoastră Opel & Chevrolet vă dorește un sincer *“La mulți ani”*, un An Nou plin de sănătate și împliniri.

Dorim să mulțumim tuturor clienților noștri pentru faptul că ne-au ales ca parteneri, menționând că și în anul următor vă vom asigura de seriozitatea serviciilor de calitate, de o gamă variată de modele noi și de prețurile cele mai competitive.

“La mulți ani!”

S.C. VICTORIA TOTAL S.R.L.

Șos. Sighișoarei nr. 410

Corunca, jud. Mureș

Romania

email: officetotal@victoria-group.ro

web: www.victoria-group.ro

Tel: 0265-267.986

Mobil: 0744-534.017

Centrul Medical
MATER

SERVICII MEDICALE:

- Obstetrică - Ginecologie
- ECOGRAFIE 4D (sarcină)
- Ecografie mamară
- Ecografie tiroidiană
- Ecografie abdominală și generală

SERVICII GRATUITE:

- Test de sarcină
- Consiliere în criza de sarcină
- Consilierea sindromului post-avort
- Consiliere traume emoționale și abuz
- Consiliere cupluri
- Cursuri de pregătire prenatală

PENTRU PROGRAMĂRI:

0265-250.540

0748-197.383

ADRESA:
Târgu Mureș,
Str. 22 Decembrie 1989
nr.12

Ai grijă de tine, prețuindu-ți sănătatea!

* STOMATOLOGIE GENERALĂ * ODONTOLOGIE *
* PROTETICĂ * PEDODONȚIE * PARADONTOLOGIE *
* COSMETICĂ DENTARĂ * PROFILAXIE *

UN MOTIV ÎN PLUS PENTRU A ZÂMBI

SUNĂ CHIAR ACUM

0723-285.560

0770-169.906

maseluta@rdslink.ro

Dr. Cornelia BOANTĂ
Medic specialist — Stomatologie generală

Sănătatea Contează

“Revistă distribuită gratuit în cabinetele medicale și rețeaua HORECA din județul Mureș”

Sănătate, sport, turism, frumusețe

Centrul Creștin “CHARIS”

...vă așteaptă să petreceți timp plăcut și folositor alături de prietenii dumneavoastră,
în Târgu Mureș, pe str. Aurel Filimon, nr. 4, tel.: 0256-250.159

Aici puteți savura zilnic un **menu** delicios și accesibil, sau o pizza pregătită cu drag.
Mirosul plăcut al cafelei proaspete vă îmbie să pășiți în **cafeneaua-librărie** de la etaj,
unde aveți posibilitatea să intrați în universul cărților noi și vechi,
dar și al tehnicii moderne prin intermediul internetului.

Aromele ceaiurilor speciale pot lega discuții interesante, aveți posibilitatea să
organizați conferințe, întâlniri, evenimente, într-o atmosferă caldă, plăcută.

Centrul oferă posibilitatea închirierii spațiului pentru diverse ocazii.

Vă așteptăm cu drag!

ioana decor

— decorațiuni nunți —

- Decorațiuni evenimente speciale
- Mărturii și accesorii
- Stâlpi și arcade
- Place card, meniuri, plicuri personalizate
- Aranjamente florale
- Lansare porumbei
- Decor biserică
- Hostess
- Rollup invitați

Contact:

Ioana Baci

0743-161.232

www.ioanadecor.ro

CONTACT: www.sufletdefemeie.ro; contact@sufletdefemeie.ro

Biserica Apostolică Penticostală BETANIA: Str. Pavel Chinezu nr. 5, Tel. 0265-210.092, Tg-Mureș

Biserica Creștină NOUL LEGĂMÂNT: Str. Cuza Vodă nr. 22, Casa Sindicatelor, et. 3, sala 53, Tg-Mureș

Biserica FILADELFIA: Str. Substejăriș nr. 17, Tg-Mureș

Biserica Penticostală BETHEL: Str. Arany Janos nr. 24-26, Tg-Mureș